

Adventes Vēstis

2023
APRĪLIS
327

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

Tā Kunga svētki

PIEMIŅAS
MIELASTS
JERUZALEMĒ,
ROMĀ UN RĪGĀ

Hroniskas
sāpes

Bērniem:
Piedodiet cits citam

Jauniešiem:
Teiciet To Kungu

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
**Sieviešu pēcpusdiena Baznīcas ielā:
Kā stāvēt sardzē par bērniem**
- 05** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Svētības un lāsti
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Tā Kunga svētki
- 08** ZIŅAS NO DRAUDZĒM
**Derība ar Dievu – kristīgas
ģimenes dārgais stūrakmens**
- 11** INTERVIJA
Mīlošā Dieva pārveidots
- 14** TĒMA
**Piemīņas mielasts Jeruzalemē,
Romā un Rīgā**
- 18** VESELĪBA
Hroniskas sāpes
- 26** PA BĪBELES LAPPUSĒM
**Bībele turpina runāt: pravietojumos
atklātā pasaules vēsture**
- 22** JAUNIEŠIEM
Teiciet To Kungu!
- 26** BĒRNIEM
Piedodiet cits citam

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums. Reģistrācijas apliecības Nr. 1918. Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks. Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA, Vīneta KRAULIŅA, Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E-pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt. Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti aprīlī, mīlie “Adventes Vēstu” draugi! Šajā reizē vēlos uzticēt jums dažas domas, kuras netiešā veidā ir saistītas ar numura tēmu par Svēto Vakarēdienu. Nesen lasīju pārdomas par to, vai baznīcā var lamāties. Precīzāk, tika izteikta doma, ka baznīcā jebkuram ir jājūtas pieņemtam, jājūtas ērti, un, ja esi pieradis lamāties, tad to gluži brīvi var darīt arī baznīcā, jo tai jābūt visus pieņemšanai videi. Daļēji tam varu piekrist. Draudzei ir jābūt visus pieņemšanai videi. Ja uz dievkalpojumu ierodas pusaudzis gariem matiem, melni lakotiem nagiem un lielu krustu kaklā, domāju, ka viņa vecāki jūtas patiešām priecīgi, redzot, ka jaunais cilvēks tiek draudzīgi sagaidīts un ka neviens viņam neizsaka piezīmes par apģērbu un izskatu. Arī ja cilvēks ir nesen atgriezies un nāk no vides, kurā lamuvārdu lietošana ir daļa no ikdienas leksikas, domāju, neviens viņam nepārmetīs, ja sarunā nejaūši paspruks kaut kas no šim cilvēkam ierastā. Tomēr – vai šim lietām draudzē būtu jāpastāv kā normai? Vai ir normāli smaidīt un izjust dvēseļu radniecību, dzirdot, ka kāds draudzē lamājas? Vai nevajadzētu būt tā, ka, laikam ejot, atgriezta kristieša paradumi mainās? Vai, izjutot dievbijību Kunga namā, nevajadzētu dabiski dzimt vēlmei tikt Dieva pārveidotam? Kungs jau nekad nenodzēs neviena cilvēka individualitāti, aizvietojojt spilgtas personības ar cilvēkiem, kuri ir veidoti pēc viena šablona. Taču mūsu raksturā un ieradumos ir lietas, kuras nekādi nepievieno mums vērtību, gluži otrādi – atbrīvoties no tām ir drīzāk ieguvums, ne zaudējums.

Kāds tam visam sakars ar tēmu par Vakarēdienu? Tāds, ka arī Svētais Vakarēdiens, tieši tāpat kā atrašanās draudzē, dievnamā, prasa īpašu attieksmi, tas ir īpašs notikums, kuru nedrīkst nivelēt, sadzīvīskot un padarīt par vienkāršu rituālu, kuru izpildām, iepriekš nesagatavojušies ne iekšēji, ne ārēji. Vēl citas pārdomas par šo tematu, lūdzu, lasiet Andra Pešeļa rakstā “Piemīņas mielasts Jeruzalemē, Romā un Rīgā”.

Sadaļā “Vārds mācītājam” šoreiz atradīsiet mācītāja Daiņa Rudziša rakstu “Tā Kunga svētki”, kurā apskatīts ebreju svētku saraksts un sniegta atbilde uz jautājumu, vai šie svētki ir noderīgi arī 21. gadsimta kristietim.

“Aktuālajā jautājumā” uzzināsi, kā saprast Bībelē doto svētību un lāstu sarakstu, bet rubrikā “Pa Bībeles lappusēm” – turpinājums Moiseja Ostrovska lekcijai par pravietojumos atklāto pasaules vēsturi.

Vēl žurnālā varēsiet iepazīt Sanoku ģimeni no Rīgas 7. draudzes un uzzināt, kāds bijis Adventistu vispasaules radio prezidenta palīga Luisa Torresa ceļš pie Dieva.

Lai jums svētīgs laiks kopā ar “Adventes Vēstīm”!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

VĀRDS LDS PREZIDENTAM

Kad domāju par Jēzu, man bieži prātā nāk vārdi no Vēstules ebrejiem, kas šajā mainīgajā un negaidītiem pārsteigumiem pārpilnajā laikā dod cerību un palāvību: “Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi.” (Ebr. 13:8) Tas pats Jēzus, kurš bija pirms visa, kas radīts. Tas pats, caur kuru viss ir radies un kam par godu pasaules radītas. Tas pats Jēzus, kurš apsolīja: “Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mat. 28:20) Par Viņu liecina arī apustulis Jānis: “Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir. Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaismā.” (Jņ. 1:3, 4) Tas pats Jēzus, kurā visa Dieva pilnība atklājās redzamā veidā. Tas pats, caur kuru zēlastība un patiesība ienāca grēka pārvaldītajā pasaulē. Tas pats Jēzus, kurš Savā zemes dzīvē atklāja dievišķās mīlestības

skaistumu, tās mīlestības, kura tic visu, cer visu, panes visu, apklāj visu un kura nekad nebeidzas. Tā ir arī visu Universu pārsteidzošā, sevi ziedojošā, citiem kalpojošā mīlestība, kas pazemojās, lai mazgātu savu mācekļu netīrās kājas, šķīstītu viņu skaudīgās domas un mierinātu viņu nesaticīgo dabu. Šī dievišķā agape mīlestība, kas nemeklē savu labumu un necenšas sevi izcelt, ir kā dzīvs pārmetums grēka un patmīlības pārņemtajiem cilvēkiem un viņu savtīgajām tieksmēm. Šī cilvēka prātam grūti aptveramā, pārpasaulīgā mīlestība sevi visā pilnībā atklāja, pazemojoties līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei Golgātā. Tāds bija, ir un mūžīgi paliks Dieva glābšanas plāns. “Jo arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai Viņš pats kalpotu un Savu dzīvību atdotu kā atpirkšanas maksu par daudziem.” (Mk. 10:45)

Šī dievišķā atklāsme par Kristus mīlestības būtību ir pati svarīgākā, jo aptver visu laikmetu Dieva bērnus. Jēzus nenāca, lai iekarotu cilvēku simpātijas, apbrīnu vai sajusmu, ne arī, lai sodītu, tiesātu vai atstumtu. Jēzus sacīja īsi un skaidri: “Jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.” (Jņ. 3:17) Pasaule – tie esam mēs un cilvēki mums līdzās.

SIEVIEŠU PĒCPUSDIENA BAZNĪCAS IELĀ: KĀ STĀVĒT SARDZĒ PAR BĒRNIEM

4. marts adventistu draudzēs visā pasaulē bija Sieviešu kalpošanas diena. Tāda tā, protams, bija arī Rīgas 1. draudzē, kur māsas kalpoja gan sabatskolā, gan dievkalpojuma otrajā daļā – ar svētrunu, aizlūgšanām, mūziku, bērnu stāstu. Savukārt jau 13.30 Korintas zālē bija sarūpēts vēl kāds brīnišķīgs pasākums – LDS Sieviešu kalpošanas nodaļas un Rīgas 1. draudzes Sieviešu kalpošanas nodaļas kopīgi veidotā “Sieviešu pēcpusdiens”.

Dievs bija gādājis par visu tieši tā, kā Viņš to prot, – vislabākajā veidā, turklāt ar visu – ar cilvēkiem, ar svētībām un ļoti siltu sadraudzību.

Pasākumam bija pieteikušās 80 sievietes, kuru vidū bija gan māsas no adventistu draudzēm, gan viešņas no citām draudzēm, gan sievietes, kuras vēl tikai pamazām iepazīst Dievu. Pie raksta autorei galda bija astoņas sievietes – četras draudzes māsas un četras viešņas, un tad, kad tika uzdots

jautājums pārrunām: “Kas jums sagādā vislielāko prieku?”, bija tik jauki uzzināt, ka kādai no viešņām ir prieks ciemoties adventistu draudzē jau iepriekš baudītās draudzes viesmīlības dēļ.

Kā īpaša dāvana šai dienā bija brāļu kalpošana – brāļi bija ne vien sarūpējuši gardas pusdienas, bet arī apkalpoja pie galdiem, un tā ikviena sieviete varēja baudīt atpūtu.

Visām dalībniecēm tika dots uzdevums ar nosaukumu *Sadraudzības “pica”*. Tā bija aplveida tabula, kurā katra sieviete pati priekš sevis novērtēja un atzīmēja, kā izdodas tikt galā ar dažādām dzīves jomām un pie kā vēl jāstrādā. Sadaļas skāra gan veselības principus, gan ikdienas situācijas, piem., komunikāciju ar cilvēkiem, spēju tikt galā ar stresu, gan arī, protams, garīgās dzīves aspektus.

Sieviešu pēcpusdienas galvenā sadaļa bija Vinetas Krauliņas uzruna

“Apsolījumi par bērniem – kā tos lietot”, kurā varējām uzzināt par 13 soļiem, ko lūgt par mūsu bērniem un uz kuriem Bībeles apsolījumiem šajās lūgšanās balstīties.”

Pēc uzrunas trīs draudzes māsas dalījās savās liecībās par bērnu audzināšanu, attiecībām ģimenē un apbrīnojamo Svētā Gara pieskārienu bērna sirdij.

Domāju, ka ikviena sieviete, kura piedalījās šai pēcpusdienā, ieguva ļoti daudz – gan atveldzi un iepriecinājumu, gan sadraudzības prieku, gan ļoti lielu garīgu stiprinājumu un iedvesmu.

Slava un pateicība Dievam par Viņa klātbūtni un visiem mīļajiem cilvēkiem, kuri sagatavoja tik skaistus kopā būšanas svētkus!

Anitra Roze

* Vairāk par šo tēmu mūsu lasītājiem būs iespēja uzzināt AV maija numurā.

Anhels Manuels
Rodrigess (Ángel
Manuel Rodríguez)

Tihocijs
Andris Pesetis

SVĒTĪBAS UN LĀSTI

Kā saprast sarakstu ar svētībām un lāstiem Bībelē? Tie rada iespaidu, ka mums būtu jākalpo Dievam aiz bailēm.

Vissvarīgākie derības svētību un lāstu saraksti ir atrodamā 3. Mozus grāmatas 26. nodaļā un 5. Mozus grāmatas 28. nodaļā. Svētības un lāsti tiek tieši saistīti ar derību, kuru Dievs ir slēdzis ar Savu tautu Israēlu, tādēļ tie jāskaidro tieši šajā kontekstā.

1. Derības svētības. Derība tiek abpusēji slēgta starp divām vai vairākām personām vai grupām. Israēla gadījumā Dievs uzņēmās iniciatīvu, savukārt Israēls atbildēja ar uzticības zvērestu. Derība ir vispārpieņemta bībeliska metafora, kura ilustrē Dieva attiecības ar Savu tautu. Šīs attiecības ir balstītas uz apsolījumiem un savstarpēju uzticību, kas iekļauj pienākumus un atbildības. Derība sakņojas Dieva žēlsirdībā, ko atspoguļo Viņa paveiktā Israēla glābšana no verdzības Ēģiptē (2. Moz. 20:2). Israēla derības attiecības ar Dievu, tā nodošanās ekskluzīvai uzticībai Viņam bija israēliešu mīlošā atbilde uz viņiem sniegto labestību. Svētības (israēliešu auglība, zemes un lopu auglība, uzvara pār ienaidniekiem, labklājība) bija Dieva dotie apsolījumi Israēla tautai kā derības partnerim (5. Moz. 28:1–14). Visas derības svētības izrietēja no sākotnējām svētībām, kad tos izglāba no Ēģiptes. Tādēļ tās bija iekļautas ļaunu ikdienas pieredzē. Šī derība bija balstīta dievišķajā apsolījumā: “Un Es staigāšu jūsu vidū un būšu jums par Dievu, un jūs būsit Man par tautu.” (3. Moz. 26:12) Israēlieši

nodevās Viņam kā vienīgajam un ekskluzīvam Dievam, turot Viņa iedibināto reliģisko un sociālo kārtību pēc derības likuma. Tie varēja dzīvot Viņa dievišķo svētību ieskauti.

2. Derības lāsti. Tā kā derība paredz vēlmi iesaistīties attiecībās, tad vienmēr pastāv arī iespēja, ka šīs attiecības var vājināties vai sabrukt. Lasot derības lāstu sarakstu (neauglība, sakāve cīņā ar ienaidniekiem, slimības, zemes zaudēšana, izsūtījums), redzam, ka Dievs apzinājās – cilvēki var izbeigt derību. Šo darbību rezultātu tad arī dēvē par lāstiem. Dievs neignorē to, ko mēs darām kā Viņa derības partneri. Viņš par mums rūpējas pietiekoši, lai varētu šādi reaģēt (21. p.). Viņš mūs uztver nopietni!

Lāsti kalpo kā brīdinājums. Dievs uzsver ļaunos rezultātus, kuri sekos derības laušanai, lai neiedrošinātu mūs to izdarīt. Mūsu dzīves kvalitāte tiek radikāli sabojāta, kad derības attiecības tiek laužas. No pozitīvās perspektīvas mēs varētu sacīt, ka uzsvars uz lāstiem motivē būt uzticīgiem derībai.

Visbeidzot, lāsti raksturo Dieva disciplināro darbību pret nepaklausību (14., 18., 27. p.). Dievs neatlaižas tik vienkārši.

3. Derības svētības un lāsti. Pretstatījums starp svētībām un lāstiem derības attiecībās norāda uz kosmisko kārtību. Tāpat kā mūsējo, arī bībelisko pasauli veidoja svētības

un lāsti. Vispirms tika pieredzēta derības joma ar svētībām, bet tad lāsti – grēks ārpus derības attiecībām. Miers un atdusa ir iespējama vienīgi derībā ar Kungu, pasaulē, kuru Viņš ir iedibinājis. Teoloģiski raugoties, lāsti apstiprina, ka ārpus derības attiecībām ar Kungu mēs varam piedzīvot vienīgi iekšējo sabrukumu, haosu un nepārtrauktu nāves klātbūtni caur sakāvi un ciešanām. Dieva mudinājums meklēt Viņa svētības un izvairīties no lāstiem ir dramatisks veids, kā aicināt mūs izšķirties par dzīvību nāves vietā (5. Moz. 30:19).

Konflikts starp svētībām un lāstiem reiz izbeigsies. Dievs apsolijs Israēlam, ka pat tad, kad tie laužis derību, Viņš paliks tai uzticīgs un piepildīs Savus glābšanas apsolījumus. Derības pārkāpējam vienmēr ir pieejama piedošana (3. Moz. 26:40–45). Dievs Kristū uzņēmās lāstu uz Sevi, lai no tā atbrīvotu mūs (Gal. 3:13). Mēs droši varam lūkoties nākotnē, kad lāstu vairs nebūs (Atkl. 22:3).

(Avots: “Adventist World”
2013. gada oktobris)

Dainis Rudzīts –
Krāslavas draudzes un
Daugavpils grupas
mācītājs

TĀ KUNGA SVĒTKI

Mums visiem vairāk vai mazāk ir vajadzīgi svētki. Ja ne Jaungada svinības, tad dzimšanas diena, ja ne dzimšanas diena, tad Latvijas neatkarības proklamēšanas diena, ja ne pēdējā, tad noteikti Mātes diena, ja ne lielā pasākumā, tad vismaz šaurā ģimenes vai draugu lokā.

Arī Radītājam ir savs svētku saraksts, kas apkopots Mozus bauslībā. “Šie ir Tā Kunga noliktie svētki, svētās sapulces, kurās jums jātiek sasaukti kopā savos svētku laikos.” (3. Moz. 23:4) Kas tie ir par svētkiem? Cik šie svētki, kas senos laikos doti Israēla tautai, ir noderīgi 21. gadsimta kristietim?

PAVASARA SVĒTKI

Pavasara svētku cēlienā bija noteikti Pashā svētki (3. Moz. 23:5), Neraudzētās maizes svētki (6.–8. p) un Kūliša ligošanas svētki (9.–14. p).

Pashā tika iedibināts jau Ēģiptē (2. Moz. 12. nod.) kā atcere par atbrīvošanu no Ēģiptes verdzības. Sinagogu liturģijā *Pesah* (Pashā) tiek dēvēti par brīvības svētkiem. Nav grūti Pashā jērā atpazīt Jēzu Kristu, kurš mira, lai mūs atbrīvotu no grēka verdzības.

Nākošajā dienā bija Neraudzētās maizes svētki, kas turpinājās septiņas dienas. Šajā periodā uzturā bija jālieto neraudzēta maize un ieraugs no mājas bija jāizvāc. Pirmajā un septītajā svētku dienā tika rikota svēta sapulce.

Tūlīt pēc tam notika Labības kūliša ligošanas svētki. Tā kā šajā laikā sākās graudaugu novākšanas

laiks, tad, pirms baudīt jauno ražu, pirmajā plāvumā bija jāsavāc labības kūlītis un tas jānes priesterim, lai to līgotu Dieva priekšā kā pateicību par Dieva rūpēm. Ši simbola piepildījumu Bībeles pētnieki saskata Jēzus augšāmcēšanās notikumā: “Bet nu Kristus ir uzmodināts no miroņiem, Viņš kā pirmais no mirušajiem.” (1. Kor. 15:20)

Tad nu sanāk, ka pavasara svētku simboli ir piepildījušies Jēzus nāves un augšāmcēšanās notikumos.

VASARASSVĒTKI

Pēc piecdesmit dienām seko Vasarassvētki (3. Moz. 23:15–22), saukti arī par Pļaujas svētkiem (2. Moz. 23:16). Šoreiz pateicībā par graudaugu ražu upurī tika pienesti nevis labības kūliši, bet gan ar ieraugu pagatavotas divas kviešu miltu maizes no ikdienišķās ēdienkartes. Sākotnēji šiem svētkiem nebija vēsturiskas saistības ar notikumiem Israēla tautā, tie bija saistīti ar Apsolītās zemes lauksaimniecisko ciklu. Laikam ejot, šo svētku uzsvars no Pļaujas svētkiem mainījās uz tās dienas pieminēšanu, kad Dievs Sinaja kalnā deva Mozum bauslību (2. Moz. 19:1). Šis ir arī laiks, kad ar Israēla tautu tiek slēgta derība. Zīmīgi, ka tieši Vasarassvētkos apustuļu laikā savu pirmo piepildījumu piedzīvoja Joēla pravietojums par Svētā Gara īpašu darbību Dieva tautā (Jl. 3:1–5; Ap. d. 2:16–21), kura atkārtotu piepildījumu mēs gaidām tuvākajā nākotnē.

RUDENS SVĒTKU CĒLIENS

Šeit arī mēs redzam trīs svētkus, kuri seko viens otram. Svētku cēliens sākās ar Bazūņu svētkiem septītā mēneša pirmajā dienā (3. Moz. 23:23–25), pēc desmit dienām bija Salīdzināšanās diena (3. Moz. 23:26–33) un vēl pēc piecām dienām – Lieveņu svētki (3. Moz. 23:34–43), saukti arī par Būdiņu svētkiem (5. Moz. 16:16).

Ar bazūņu pūšanu tauta tika aicināta uz svētu sapulci. Vēsturiskas atsaucis šiem svētkiem nav, bet tie varētu norādīt uz evaņģēlija aicinājumu, kas joprojām skan šajā pasaulē.

Salīdzināšanās dienas dziļiem simboliem piesātinātais scenārijs smalkāk ir aprakstīts 3. Mozus grāmatas 16. nodaļā. Šis simboliskais apraksts šodien ir daudzu evaņģēlizācijas semināru skaidrojums par iznākumu cīņā starp labo un ļauno, starp Dievu un sātānu, par to, kas jau ir piepildījies Dieva glābšanas plānā, un to, kas vēl ir priekšā. Personiskajā līmenī šeit ir aicinājums izmeklēt sevi un nožēlot grēkus.

Lieveņu svētkiem mēs atkal redzam vēsturisku norādi uz Dieva tautas atbrīvošanu no Ēģiptes verdzības. Šeit ir arī saistība ar visu zemes augļu ražas novākšanu, kur skan aicinājums pienest pateicības upurus par Dieva rūpēm un gādību.

Tā vien šķiet, ka pēdējie trīs minētie Tā Kunga svētki vairāk ir

kā norādes par priekšā stāvošajiem notikumiem.

Gandrīz katrā Tā Kunga svētku reizē tika sasauktas “svētas sapulces” un doti ierobežojumi strādāšanai, kas norāda, ka garīgām aktivitātēm veltītam laikam ir izšķiroša nozīme vispirms cilvēka labklājībā jau tagad un pēc tam arī Radītāja lēmumā par viņa mūžīgo likteni.

SVĒTKU LAIKU GROZĪŠANA

Tā Kunga svētku saraksta aktualitāti apliecina Daniēla grāmatas 7. nodaļā aprakstītā ceturrtā zvēra pravietotās pūles veikt izmaiņas Dieva noteiktajos svētkos: “[...] tas centīsies grozīt svētku laikus un bauslību” (Dan. 7:25). Tas arī tika izdarīts atvēlētajā pravietisko 1260 gadu laikā posmā, kas ilga “vienu gadu, divi gadus un vēl vienu pusgadu” (Dan. 7:25). Dieva pretinieka sātana iedvesmotā vara ir veiksmīgi veikusi labojumus Desmit baušļos, kā arī svētku laikus, līdz ar to mainot to saturu un jēgu. Pretinieks nebūtu veltī pūlējies, ja šie grozījumi nederētu viņa mērķa sasniegšanai, proti, novērst cilvēku uzmanību no Radītāja pielūgsmes, “lai pieviltu, ja iespējams, arī izredzētos” (Mt. 24:24).

VAI MŪSDIENĀS SVINĒT?

Pārlietu pavirša, pat vairāk – nāvīgi bīstama, būtu attieksme, ka Tā Kunga svētki uz mani – 21. gadsimta kristietim – neattiecas. Šis ir viegli maldināma kristieša stāvoklis. Bieži vien esam pārliecinājušies, cik vienkārši ir paņemt kādu Bībeles tekstu un izveidot nebiblisku mācību, kurai nav ne glābjošas atziņas, ne spēka mainīt cilvēka dzīvi uz labu. Savukārt izpratne par Dieva svētkiem mūs var ļoti atbalstīt bibliskā skatījumā uz dzīvi, uz cīņu starp Dievu un sātānu un uz šīs cīņas iznākumu.

Vēstulē Kolosas draudzei Pāvils dod neatsveramu, arī mūsdienām piemērotu padomu: “Tad nu lai neviens jūs netiesā par ēdienu vai par dzērienu, vai par svētkiem, vai jaunajiem mēnešiem, vai sabbatiem. Tā bija nākošo lietu ēna, bet īstā būšana ir Kristus.” (Kol. 2:16, 17; Glikā tulk.)

Glikā tulk.) No šiem tekstiem varam saprast, ka Pāvils pieļauj viedokļu dažādību attiecībā uz svētkiem. Katrs pēc savas izpratnes izvēlas svinēšanas līmeni – no personīgām pārdomām par Dieva ierosināto tēmu nozīmi savā kristīgajā gājumā līdz katras atsevišķas draudzes iedibinātai ikgadējai tradīcijai turēt “svētu sapulci” noteiktā laikā, piepildot to ar piemērotu saturu, aicinot draugus un klājot bagātīgus galdus ar treknu ēdienu un saldiem dzērieniem (Neh. 8:10).

Apkopojot iepriekš rakstīto, varētu secināt, ka Tā Kunga svētku apcerēšanai, to sākotnējās nozīmes izpētei, mazākai vai lielākai pieminēšanai vai svinēšanai ģimenes lokā, mazajā grupā vai draudzē noteikti ir pozitīvs ieguvums.

Lai svētīgas šī pavasara cēliena pārdomas par Pashā Jēra – Kristus – veikumu cilvēku glābšanā! Lai iedvesmojošas Vasarsvētku pārdomas par apsolīto Svētā Gara vadību Dieva tautā! Lai cerību nesošas rudens pārdomas par neatceļamo Dieva uzvaru kosmiskajā konfliktā un par mums piedāvāto glābšanas ceļu!

“Tad nu lai neviens jūs netiesā par ēdienu vai par dzērienu, vai par svētkiem, vai jaunajiem mēnešiem, vai sabbatiem. Tā bija nākošo lietu ēna, bet īstā būšana ir Kristus.” (Kol. 2:16, 17; Glikā tulk.)

20. MAIJĀ
PLKST. 18.00
RĪGĀ,
BAZNĪCAS IELĀ 12A
NOTIKS

JAUNĀS
DZIESMU
GRĀMATAS
ATVĒRŠANAS
SVĒTKI.

Šī dziesmu grāmata, daudzus gadus lolota un Dieva vadībai uzticēta, nu varēs nonākt Latvijas adventistu draudžu lietošanā! Grāmatas atvēršanas svētki iecerēti kā krāšņs koncerts, kurā klausītāji tiks iepazīstināti ar jaunām dziesmām adventistu mūziķu izpildījumā. Esat aicināti būt līdzās šajā īpašajā reizē, lai kopā līdzdalītu prieku par ieguvumu Latvijas draudžu mūzikas dzīvei!

SENIORU NAMS
“ZILAIKALNS” MEKLĒ

MEDICĪNAS MĀSU
vai

ĀRSTA PALĪGU
nepilnai slodzei un

APRŪPĒTĀJU
nepilnai slodzei.

Kontaktinformācija

e-pasts:
sn.zilaiskalns@gmail.com,
mob. t.: 20022238.

DERĪBA AR DIEVU – KRISTĪGAS ĢIMENES DĀRGAISSTŪRAKMENTS

“Tagad jūs vairs neesat svešinieki un piemājoņi, bet esat līdzpilsoņi svētajiem un Dieva saimei, kas uzcelta uz apustuļu un praviešu pamata, tās stūrakmens ir Jēzus Kristus. Viņā visa celtne, kopā salaista, aug par svētu templi Kungam. Viņā arī jūs tiek uzcelti par Dieva mājokli garā.” (Efez. 2:19–22)

Sanoku ģimene vairāk nekā trīsdesmit gadus sauc sevi par adventistiem. Vecāki (kas nu jau ir vecvecāki) Vladimirs un Regīna un bērni (kas paši jau ir vecāki) Zane un Andris derību ar To Kungu pieņēma 1991. gada vasarā. Katram ceļš pie Kristus ir bijis citādāks, bet mērķis noteikti ir viens – mūžība un kristības ir ļoti svarīgs pagrieziena punkts katra Dieva bērna dzīvē.

VLADIMIRS:

Atmodas laikos, 1991. gadā, uz Latviju atbrauca pirmais ārzemju misionārs no ASV Džeks Kolons ar dzīvesbiedri Denu Kolonu, viņu mērķis bija rīkot semināru. Tas bija pats pirmais adventistu seminārs, un tas notika baptistu draudzes telpās Vilandes ielā 9.

Tajā laikā man bija daudz garīga rakstura jautājumu. Viens no tiem – vai es esmu pazudis, ja mani nenokristīja agrā vecumā, vai esmu nokavējis? Es visu dzīvi par to ļoti pārdzīvoju. Uzzinot, ka notiks šāds seminārs, mēs ar ģimeni (sievu un 2 bērniem) to ar lielu savīlņojumu apmeklējām. Visas lekcijas (tādu bija vismaz 20) es klausījos ar lielu interesi, uzņemot katru patiesības vārdu. Jutos kā pacēlies spārnos, nevarēju vien sagaidīt nākamās dienas semināra lekciju, tik ļoti es biju izslāpis pēc dzīvā Dieva Vārda.

Šajā seminārā uzzināju, ka vienīgi Bibēlē var atrast atbildes uz visiem maniem neskaidrajiem jautājumiem.

Tad manī ienāca tāds dievišķs miers! Kad pēc semināra sludinātājs izteica aicinājumu kristīties, es nevilcinoties to pieņēmu.

Sludinātājs Alfrēds Jākobsons mani kristīja 1991. gada jūnijā baptistu draudzes telpās Vilandes ielā 9 (baseinā), un kopš tā laika es esmu Septītās dienas adventistu 7. draudzes loceklis. Savā kristību dienā biju ļoti laimīgs, savīlņots un pilnīgi pārliecināts par savu izvēli. Es arī ļoti priecājos, kad citi kristībnieki izvēlējās no tumsas nākt pie gaismas – pie Dieva.

Pagrieziena punkts bija tad, kad pirms semināra manās rokās nonāca grāmata, kur bija rakstīts, ka Dieva pielūgsmes diena ir sabats, nevis svētdiena. Tas man arī bija viens no aktuālākajiem jautājumiem – kas šīs dienas ir sagrozījis. Šī grāmata bija E. Vaitas “Neizbēgamā sadursme”.

Mana iedrošinājuma Rakstu vieta ir no Apustuļu darbu grāmatas 4:19 “Bet Pēteris un Jānis, tiem atbildēdami, sacīja: “Spriediet paši, vai ir taisnīgi Dieva priekšā jums vairāk klausīt nekā Dievam [...]”

REGĪNA:

Mani sludinātājs A. Jākobsons kristīja 1991. gada jūlijā Baltezerā pēc Dž. Kolona semināra. Kristībnieku bija ļoti daudz, kādi 4–5 lielie autobusi, un kristību ūdeņos mēs gājām pa 5 cilvēkiem uzreiz, katrs pie sava sludinātāja. Bija ļoti silta, patīkama vasaras diena.

Katru rītu es ieaicinu savu dvēseles Draugu savā dzīvē, slavējot Viņu un pateicoties Viņam par svētībām, kā arī nododu visus savus dienas plānus Svētā Gara vadībai.

Mana mīļākā Rakstu vieta ir 23. psalms.

ANDRIS:

Es arī kristījos tajā pašā dienā, kad kristījās mana mamma, – 1991. gada jūlijā Baltezerā. Man tad bija 16 gadi. Arī mani kristīja sludinātājs A. Jākobsons. Savā kristību dienā biju patīkami satraukts un priecīgs, ka esmu izvēlējis nodot dzīvi Dievam.

No tā brīža bijis daudz jāslīpē. Tādu Bībeles stundu kā tagad nebija, kad mācies viens pret vienu, bija tikai seminārs, ja radās kādi jautājumi, tā arī neuzdrošinājos tos uzdot. Gadiem ejot, mana ticība arvien nostiprinājās. Raugoties šodienas acīm, saprotu, ka tas bija tikai iesākums, es daudz ko nezināju, vienkārši sēdēju solā un klausījos semināru. Gadu gaitā tas viss pilnveidojās. Es mainīju savu dzīves gājumu no pasaulīgām lietām uz garīgām. Tolaik tas pacilājums noteikti bija, bet garīgā bija ļoti maz. Draudzē garīgi pieaugu ar katru reizi.

Mana mīļākā Rakstu vieta ir no Atklāsmes grāmatas 21:4 “Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.”

ZANE:

Es kristījos tajā pašā dienā, kad mans tētis, – 1991. gada jūnijā baptistu draudzes telpās Vilandes ielā 9. Man tad bija 14 gadi. Savu kristību dienu atceros kā kaut ko vienreizēju, nepierastu, biju ļoti savīlņota un priecīga, ka esmu atpirkts Debesu bērns lielajā Dieva ģimenē. Jutos droša, pasargāta un laimīga, jo pirms tam mūsu ģimene apmeklēja citas konfesijas draudzi, kur patiesība nebija tā izgaismota, un tas mani radīja neskaidrību, bailes un uztraukumu.

Tāpat kā brālim mans ticības ceļš pakāpeniski nostiprinās, arvien vairāk izprotot Dieva Vārdu un piedzīvojot patiesu Dieva klātbūtni. Kopā ar Dievu ir vieglāk pārvarēt dažādus pārbaudījumus un grūtības, jo spirdzinājumu var smelties dzīvajā Dieva Vārdā. Es arī esmu sapratusi, cik svētīgi ir likt Dievu pirmajā vietā.

Dievs šajos gados ir īpaši mani svētījis, dāvājot kristīgu vīru un trīs brīnišķīgas meitas. Visi kopā apmeklējam draudzi, aktīvi kalpojot dažādās jomās.

Īpaša liecība, ko gribu līdzdalīt, ir tāda, ka patiesība, kuru mūsu ģimenei atklāja Svētais Gars, ir pārgājusi arī uz mūsu kaimiņiem, kuri arī pieņēma Patiesības Vēsti, slēdzot sirds derību ar Dievu un kuplinot mūsu 7. draudzes rindas.

Man cerību dod Bībeles panti no Jāņa evaņģēlija 14:2, 3 “Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeimu jums vietu sataisīt? Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.”

RAIVIS, ZANES DZĪVESBIEDRS:

Sievu izvēloties, nemaz neapsvēru domu, ka viņa varētu nebūt kristiete no draudzes, jo tas ir visas dzīves svarīgākais lēmums, ko pieņemt. Tas būtībā ietekmē kopdzīvi gandrīz visās dzīves jomās – intereses, kopīgos mērķus, dzīves jēgu, jo mēs pavadām laiku kopā, ne tikai ejot uz draudzi un audzinot meitas, bet arī norādot uz Kristu, lai meitas iemīlētu Dievu un vēlētos būt draudzē, kur var rast prieku, mieru un dzīves piepildījumu.

JUNITA, VLADIMIRA UN REGĪNAS MAZMEITA:

Uzaugt adventistu ģimenē ir brīnišķīgi! Visu laiku vecāki ir mācījuši, kā sagatavoties sabbatam piektdienā, kā svinēt sabbatu, kā mācīties Bibēli un stiprināt ticību

Dievam. Es nekad neaizmirsīšu kluso un mierīgo sabata sagaidīšanu piektdienas vakaros ģimenes lokā un brīnišķīgo laika pavadīšanu sabbatā pie dabas, kas ļauj vērot apbrīnojamo Dieva radību. Gan vecāki, gan vecvecāki man ir praktiski parādījuši, ko nozīmē būt septītās

Zane ar ģimeni Junitas kristību dienā: vīrs Raivis un meitas (no kreisās puses) Elizabete, Līva un Junita.

dienas adventistam. Aizbraucot pie omes un opja, it sevišķi tajās reizēs, kad ir bijusi iespēja palikt pie viņiem vairākas dienas, viņu ikdienas dzīve, kas ietver rīta Bībeles pētīšanu, protams, lūgšanas pirms ēdienreizēm un arī kopēju vakara lūgšanu pirms naktsmiera, vienmēr ir bijis izcils piemērs.

Dievbijīgi vecāki un vecvecāki man palīdzēja saprast, ka kādu dienu noteikti kristīšos, bet pašu lēmumu es pieņēmu pēc jauniešu mazās grupas apmeklējuma. Bija patiešām neapraķstāmi kristīties manā lauku mājas dīķītī ar visiem tuvākajiem radniekiem un draugiem no draudzes turpat blakus. Man ir paveicies, ka tētis varēja mani kristīt. Visas kristību dienas garumā es biju ļoti priecīga un pateicīga gan Debesu Tēvam par manis pieņemšanu, gan

Jēzum par Viņa upuri manis un visas cilvēces labā, gan draugiem par būšanu klāt šajā svarīgajā dienā.

LĪVA, VLADIMIRA UN REGĪNAS MAZMEITA:

Kristībām esi gatavs tad, kad saproti – tu esi gatavs pilnībā nodoties Dievam. Noteikti zināmu iespaidu atstāj arī tas, ka vecāki ir kristīti. Es vienmēr esmu zinājusi, ka noteikti kādreiz kristīšos. Tas nāk ar laiku, ka tu nobriesti tam, ka esi tam gatavs. Ja esi uzaudzis kristīgā ģimenē, kur vecāki māca kristīgas vērtības jau no dzimšanas, tad tas liekas pašsaprotami – pēc tam kristīties. No vecāku puses nekas netiek uzspiests, tā ir mana brīva izvēle.

Sabats mūsu ģimenē ir īpaša pielūgsmes diena, tie ir arī svētki,

sadraudzība, kalpošana. Mūsu ģimene katru sabatu dodas uz draudzi, uz dievnamu. Sabatā, lai kādā vietā mēs atrastos, mēs vienmēr vēlamies būt adventistu dievnamā, kur ir mūsu brāļi un māsas. Ģimenē mēs noturam ikvakara svētbrižus, lasot kādu garīgu grāmatu, tad pārrunājam un lūdzam. Kristīgas ģimenes stūrakmens ir likt Dievu pirmajā vietā. Ja esam slēguši derību ar Dievu, piedzīvojam arī svētības ģimenē.

Ģimenēm novēlam: iepazīt Dievu tuvāk un piedzīvot svētības, kuras Viņš sniedz mūsu dzīvē.

(Rakstu sagatavoja SDA Rīgas 7. draudzes māsas Zane Sanoka-Kaspars un Dace Zamerovska)

MĪLOŠĀ DIEVA PĀRVEIDOTS

Luiss Torress (Louis Torres) – Adventistu vispasaules radio prezidenta palīgs evaņģelizācijas jomā

Vineta Krauliņa – LDS Komunikācijas nodaļas vadītāja

Vineta Krauliņa: Tev ir lielas zināšanas, kā iegūt dvēseles Kristum. Vai tā ir tava dāvana vai pieredze? Kā tu to dari?

Luiss Torress: Zināšanas iegūst kopā ar pieredzi, un pieredze dod zināšanas. Tāpēc jāmin abas. Kad es atgriezos, viss, ko es gribēju, bija runāt par Kristu. Bet es pieļāvu vairākas kļūdas, jo biju...

V. K.: Pārāk karsts? Iededzies?

L. T.: Jā, biju iededzies! Taču pamazām atklāju, kā, runājot ar cilvēkiem par Dievu, nebūt tik netaktiskam. Dažkārt tas nozīmē, ka tev var būt patiesība, bet tu to neatklāj pareizā garā. Tāpēc man bija jānoskaidro, kā būt reizē gan patiesībā, gan pareizā garā. Tas nāk ar pieredzi, jo, ja tu kaut ko neizmēģini, tu nezini, kā to izmainīt. Kad esi izmēģinājis un sapratis, ka tas darbojas, tad līdzīgi rīkojies arī turpmāk, bet, ja kaut kas nedarbojas, tad tu mēģini saprast, kāpēc tas tā notiek, un centies veikt izmaiņas, lai šī metode darbotos.

V. K.: Tas nenāk vis no grāmatām, bet no tavas pieredzes?

L. T.: Tieši tā! Es to daru saskaņā ar pieredzi, nevis balstoties uz grāmatās lasīto.

V. K.: Tu ceļo pa visu pasauli ar dažādām apmācību programmām. Vai vari pastāstīt, kas šobrīd notiek pasaulē?

L. T.: Pagājušajā gadā AWR (Adventistu vispasaules radio) raidīja Filipīnās, nemiernieku rajonā. Viens no maniem bijušajiem studentiem, mācītājs Roberts Delei jeb Dulai, kā tie viņu sauc, devās uz džungļiem pie šiem nemierniekiem un uzsāka ar viņiem Bībeles stundas. Šie ļaudis arī turpināja klausīties AWR raidījumus un arvien vairāk ieinteresējās par

garīgām lietām. Beigās viņi nāca pie atziņas, ka karš, kurā viņi cīnījušies vairāk nekā 50 gadus un piedzīvojuši vairāk nekā 40 tūkstošu cilvēku bojāeju, ir jāpārtrauc. Nemiernieku dalībnieki izlēma, ka vēlas padoties. Pirmie, kas padevās, bija aptuveni 700 cilvēki kopā ar ģimenēm. Mēs devāmies pie viņiem, pasniedzām viņiem Bībeles stundas, tad sekoja kristības, un mēs kristījām ap 3000, ieskaitot tos 700 ar ģimenēm. Tā tika izbeigts karš, kuru nevarēja apturēt ne lodes, ne spridzekļi. Šo karu apturēja Jēzus pieņemšana. Tad šie pirmie 700 katrs nolēma iegūt Jēzum vēl pa vienam cilvēkam, un augustā tika kristīti vēl 700.

Valsts prezidents Duterte bija tik sajūsmināts, ka karš beidzot ir galā, un Filipīnu valdība izsludināja visiem šiem nemierniekiem amnestiju un vēl piešķīra divus akrus (0,8 ha – Red. piez.) zemes, lai viņi varētu uzsākt jaunu dzīvi, audzējot savu pārtiku un tā tālāk.

Tad vēl mēs sludinājām Bangladešā. Tur cilvēki atsaucās, arī Šrilankā un Pakistānā līdzīgi. Tā tas notiek visur.

V. K.: Jā, es dzirdēju par Bangladešu un Pakistānu, ko tu pieminēji, un biju ļoti pārsteigta un ieinteresēta saprast, kā vispār var uzsākt tik liela mēroga sapulces šajās musulmaņu valstīs.

L. T.: Ja musulmaņi ir patiesi musulmaņi, tad viņi zina par Jēzu Kristu. Viņi Jēzum Kristum netic kā Dievam, bet tic, ka Viņš ir praviets.

V. K.: Un – ka Viņš dzīvo Debesīs!

L. T.: Jā. Kad mēs sākumā dodamies pie šiem ļaudīm, viņi mūs pieņem, jo mēs, piemēram, neēdam cūkas gaļu, nelietojam alkoholu, ievērojam zināmus gērbšanās

paradumus, dzīvojam tikumīgu dzīvi. Tāpēc mums nav grūtību līdzdalīt viņiem Kristu.

Interesanti, ka Bībelē ir 1817 pravietojumi, lielākais vairums cilvēku to nemaz nezina. Bet, ko tad tas isti nozīmē? Tas nozīmē, ka pravietojums ir nākotnes atklājums, kuru iespaidojusi dievišķa ietekme. Tas, savukārt, nozīmē, ka Bībele nav vienkārši vēl viena grāmata, bet gan dievišķi inspirēta grāmata. Piemēram, Vecajā Derībā ir 333 pravietojumi, kas norāda tieši uz Mesiju. Lai viena persona varētu piepildīt 48 pravietojumus, nerunājot nemaz par 333, bet kaut tikai 48, iespēja ir 1 pret 10 157. pakāpē. Tas nozīmē, ka tu uzraksti 10 un tad pievieno 157 nulles. Tāda ir iespēja, ka viens cilvēks spētu piepildīt 48 pravietojumus. Jēzus piepildīja 333 pravietojumus! Tas nozīmē, ka, piemēram, ja šodien ir kāds indietis, kurš apgalvo, ka viņš ir Kristus, tad tomēr redzam, ka Kristus saskaņā ar Bībeli nav piedzimis Indijā, bet gan Bētleme. Tāpēc tikai šis pravietojums vien jau diskvalificē jebkuru, kurš apgalvo, ka viņš ir Kristus, bet nav

“Bībelē ir 1817 pravietojumi. 333 pravietojumi norāda tieši uz Mesiju. Jēzus piepildīja visus 333 pravietojumus!”

dzimis Bētleme. Nerunājot nemaz par visiem pārējiem pravietojumiem. Tādēļ, ja uzticamies Jēzum, pamatojoties uz pravietojumiem, tad mēs savu uzticēšanos veltām īstajai Personai.

V. K.: Apbrīnojami! Āmen!

L. T.: Šie 1817 pravietojumi pārsteidz musulmaņus, jo viņu grāmatā ir ļoti maz pravietojumu. Interesanti, ka Bībeles grāmatas tapušas 1400 gadus pirms Kristus – tās, kuras rakstīja Mozus. Visi citi svētie raksti – budistiem, Konfūcijam, musulmaņiem – tika sarakstīti daudz vēlāk. Piemēram, musulmaņu raksti tapuši ap 700. gadu. Hindu raksti tapuši aptuveni 800 gadus pirms Kristus. Bībele pastāv jau kopš 1400. gada pirms mūsu ēras. Tas nozīmē, ka daudzi sarakstītāji aizņēmušies kaut ko no Bībeles. Tāpēc Korānā ir teksti par Jēzu, kas paņemti no Bībeles. Tā nu – visu svēto rakstu pamats ir Bībele.

V. K.: Mateja evaņģēlija 24. nodaļā viena no Jēzus nākšanas zīmēm ir evaņģēlija pasludināšana visai pasaulei. Kā iet ar evaņģēlija pasludināšanu šajā t. s. “10/40 logā”?

L. T.: Iet ļoti labi. AWR ir radiostacijas visā pasaulē, un mēs neizmantojam tikai radio stacijas vien, bet arī medijus – sociālos medijus, mēs lietojam internetu, *Instagramu*, *YouTube*. Arī isviņņu FM. Apbrīnojamais ir tas, ka nav daudz vietu, kur AWR nesludinātu evaņģēliju.

V. K.: Es zinu, ka musulmaņiem ir ļoti, ļoti grūti kļūt par kristiešiem tradīciju dēļ, ģimeņu dēļ, aizspriedumu un tamlīdzīgu lietu dēļ. Kā tu domā, kā viņi varētu ne tikai klausīties un lasīt, bet arī nākt ārā no musulmaņu vides un kļūt par kristiešiem?

L. T.: Nav jau tikai musulmaņi, bet ir arī jūdi, viņi nāk no vienas ģimenes, vai ne? Tomēr viņiem ir dažādas perspektīvas un tas, kā viņi viens uz otru skatās. Ja viņi pētītu Bībeli, tad atklātu, ka vienīgais ceļš, kuru Dievs noliek mūsu priekšā, ir mīlestība. Ja musulmanis iemīl Dieva mīlestību un

ja kristietis iemīl Dieva mīlestību, tad viņi kļūst viens.

V. K.: Āmen. Ko tu ieteiktu draudzes locekļiem, kuri pēc Covid-19 distancēšanās gadiem sajūtas remdeni? Mums ir radusies problēma, ka pēc ilgāka mājās pavadīta laika ne visi nāk uz dievnamu tik bieži, bet izvēlas skatīties dievkalpojumus “ekrānos”.

L. T.: Pastāv bīstamība nesekot tam, ko Bībele māca šajā sakarā. 3. Mozus grāmatas 23. nodaļā teikts, ka sabatā jābūt svētai sapulcei. Sapulce nozīmē svētu kopā sanākšanu. Tā ir pavēle – tev būs noturēt svētu sapulci katru septīto dienu! Tātad, ja tu paklausī Dievam, tad tu sapulcēsies svētajā sapulcē. Arī vēstulē ebrejiem teikts, lai draudzes locekļi nepamet savas sapulces, kā citi ierauduši.

Mēs esam pateicīgi par tehnoloģijām, un tas nav grēks – skatīties sludināšanu *YouTube* vai citur, tomēr tas neatceļ faktu, ka tad, ja cilvēks nolemj palikt mājās tā vietā, lai piedalītos svētā sapulcē, viņš nepaklausa Dieva dotajam padomam. Svēto sapulcē mērķis ir ģimenes (ja tās ir ģimenes) satikšanās. Priecīgākais laiks ģimenēm ir tad, kad viņi var satikt cits citu un pavadīt laiku kopā. Ja mēs esam garīga ģimene, tad vēl jo vairāk mums jāmeklē iespēja sanākt kopā, apsveicināties, pavadīt laiku sarunās, turpināt uzturēt mīlestības attiecības, kuras vēlas Dievs. Piemēram, jūs nevarat piedalīties Piemiņas mielastā, ja nesatiekaties. Jūs nevarat nomazgāt citu kājas viens pats. To var izdarīt tikai tad, kad apkārt ir citi cilvēki. Tāpēc Piemiņas mielasts, kuru iestādīja Kristus, nav domāts, lai jūs tajā piedalītos no mājām, bet gan – satiekoties kopā sapulcē. Tāpēc tā nav laba lieta – palikt mājās tā vietā, lai sekotu tam, ko ir pavēlējis Dievs. Dieva valstībā neviens mājās nepaliks! Dieva valstībā, kā teikts Jesajas grāmatas 66. nodaļā, “visa miesa nāks un pielūgs Manā priekšā, saka Kungs”. Tātad, ja jūs sapulcēsieties svētā sapulcē Debesīs, kāpēc nesākt to darīt tagad?

V. K.: Ko tu ieteiktu gadījumā, kad draudze ir kļuvusi remdena, ar mazu ticību un kad tā neiet uz priekšu? Kā iesākt atmodu?

Iespējams, ka jāsāk ar mums pašiem, jā, bet mans jautājums būtu – kā iesākt garīgu atmodu draudzē?

L. T.: Padoms ir šāds: jums jāatrod Jēzus mājās un jāatved Viņš uz draudzi. Dažkārt cilvēki domā, ka viņiem jādodas uz draudzi, lai atrastu Jēzu, bet padoms ir tāds, ka vispirms jāatrod Jēzus savā personīgajā dzīvē. Tad, ja Jēzus ir ar tevi, tu Viņa uguni atnesīsi līdz uz draudzi un šī uguns pati iededzinās atmodu.

Daži cilvēki domā, ka jauna veida mūzikas izmantošana radīs atmodu. Problēma ar šādu ideju ir tā, ka Bībelē nav minēts neviens gadījums, kad atmoda būtu sākusies mūzikas dēļ. Visas atmodas, kas sākušās Bībelē, atklāj, ka tās sākušās tad, kad cilvēki no jauna ir atklājuši Dieva mācības un atgriezušies pie Dieva padomiem. Tātad vēlreiz – ja jūs lasāt un pētāt Bībeli un rīkojaties saskaņā ar to, tad tam jānotiek ne tikai dievnamā, bet visas nedēļas garumā. Pieaugot ticībā un mīlestībā uz Dievu, jūs šo mīlestību atnesīsiet sev līdz uz draudzi, un tieši tas radīs atmodu, kurai jānotiek.

V. K.: Paldies! Vai tev ir kāds personīgs, īpašs stāsts par kādu cilvēku, kurš ir atnācis pie Jēzus caur tevi?

L. T.: Tādu ir ļoti daudz. Mana personīgā pieredze, kad es nācu pie Jēzus, ir šāda.

Kad es vēl biju rokenrola industrijā, biju mūzikas izpildītājs grupā, kuru sauca “Bill Haley and his comets”, mēs dziedājām tādas dziesmas kā “Rock around the clock” un citas, tomēr mani vienmēr bija kāds tukšums, un es nezināju, kas tas ir. Man teica, ka tad, kad nopelnišu vairāk naudas un man būs vairāk šā un tā, tad es būšu apmierināts. Taču vienmēr tajos klusajos brīžos viesnīcās man uzmācās neatvairāma sajūta, ka man kaut kā pietrūkst.

Tā nu reiz mums bija jādodas Eiropas tūrē, un es devos uz Ņujorku, lai apciemotu māti. Kad es tur nokļuvu, sastapu vienu no saviem brāļiem uz ceļiem lūgšanā. Šai lūgšanā izdzirdēju pieminam savu vārdu. Mēs uzaugām ļoti skarbā Ņujorkas rajonā ar bandām un tā tālāk. Tas nebija ierasts skats – redzēt manu brāli lūdzam. Viņš nāca pie manis un gribēja runāt par Jēzu, bet es negribēju nekādu sakaru ar

relīģiju, jo uzskatīju, ka tā ir domāta veciem un neglītiem cilvēkiem. Ja esi vecs un neglīts, tad vari doties uz dievnamu, bet nevari būt *foršs* priekš pasaules. Tā nu es pateicu, lai viņš to patur pie sevis. Vēlāk ieradās otrs vecākais brālis, kurš bija saistīts ar terorismu, un viņš pateica, ka gatavojas kristīties. Tas priekš manis bija šokējoši. Tā viņš ielūdza mani uz dievnamu. Kad es tur ierados, jutos ļoti dīvaini. Tā nebija tā pati vide, kurā biju pieradis uzturēties ik vakaru – klubos, piesmēķētās telpās ar aptumšotām gaismām, ar manu brāli kristīja, kā viņš iznāca no ūdens un raudāja, izjutu ko iepriekš nebijušu. Es nekad iepriekš nebiju redzējis, ka viņš raudātu. Sāku apdomāt – vai varētu būt, ka viņš ir atradis Dievu? Tas mani atkal radīja sajūtu, ka varbūt Dievs tomēr ir. Pirmo reizi to sajutu pirms diviem gadiem, kad biju kādā narkotiku ballītē, un mēs visu nakti pavadījām, runājot par Dievu. Kad es no ballītes

“Ja jūs lasāt un pētāt Bībeli un rīkojaties saskaņā ar to, tad tam jānotiek ne tikai dievnamā, bet visas nedēļas garumā. Pieaugot ticībā un mīlestībā uz Dievu, jūs šo mīlestību atnesīsiet sev līdz uz draudzi, un tieši tas radīs atmodu, kurai jānotiek.

aizgāju, mani satrieca doma: “Ja Dievs ir, tad man ir nopietnas nepatīkšanas.” Šajā brīdī, redzot brāli iznākam no ūdens un raudam, apsvēru, vai Dievs ir tas, kas viņu ir izmainījis. Viņš vairs nelamājās, vairs necinījās un nedarīja visas tās lietas, ko darījām iepriekš. Tā nu es nolēmu, ka man jāpazūd no šīs pilsētas, jo Dievs, kurš bija noķēris manu brāli, nu grib noķert arī mani.

Biju divdesmit vienu gadu vecs, un man nebija ne mazākās vēlmes pamest šovbiznesu. Divas dienas pirms iecerētās tūres saņēmu zvanu, ka tūre tiek atlikta, tāpēc devos uz dejām, lai man par to nebūtu jādomā. Kad nokļuvu tur, Sentdžordža hotelī, kas bija slavens hotelis Bruklinā, Ņujorkā, es deju no deviņiem līdz pusnaktij. Tad es devos uz balkonu un pavēros lejā uz deju zāli, kur cilvēki attēloja suņus, cāļus, mērķaķus un citus dzīvniekus. Es lūkojos uz jaunām sievietēm skaistās drēbēs, ar skaistām frizūrām, jo tolaik uz dejām sievietes devās izejamās kleitās, bet vīrieši – uzvalkos. Skatoties uz deju zāli, pirms tam biju visu vērtējis pēc viena mēra: “Paskaties tik, viņa ļoti labi dejo!” Taču šoreiz skatījos un sajutu tādu kā riebumu, kā jautājumu: “Ko es te daru?” Tad nodomāju: “Vai šī ir dzīvošana – tēlojot dzīvniekus?” Pavēros griestos un teicu: “Dievs, ja Tu esi, izdari priekš manis to, ko Tu izdarīji priekš maniem brāļiem!” Un es aizgāju prom.

Kad atgriezos dzīvoklī, piedzīvoju vienu no savām briesmīgākajām pieredzēm – sajutos pilnīgi pazudis. Nekad iepriekš nebiju tā juties. Mēģināju sākt sarunāties ar Dievu. Es nezināju, kā lūgt. Toreiz tumsā sāku runāt un – jo vairāk runāju, jo sliktāk jutos. Mani grēki, šķiet, atdzīvojās. Man bija briesmīga sajūta, ka atrodos Dieva troņa priekšā tiesā, biju šausmās. Tad es nometos ceļos un sajutu uz sejas ko siltu. Man likās, ka tas ir kaut kas, kas pil no griestiem, tāpēc pavēros augšup, bet tur nekas nepilēja. Tās pīles nāca no manām acīm. Es biju kļuvis bezrūpīgs, ciets, nebiju raudājis gadiem, es pat vairs nezināju, kā tas ir – raudāt. Te pēkšņi it kā atvērās avoti un es sāku raudāt. Tad sapratu un lūdzu: “Dievs, paņem to visu prom!” Tiklīdz to pateicu, pār mani nāca tāds miers! Aptvēru, ka kaut kas ir noticis. Mana vēlme

pēc narkotikām bija pazudusi, mana tieksme pēc alkohola bija pazudusi, mana smēķēšanas vēlme bija pazudusi. Piecēlos un aptvēru, ka kaut kas ir noticis, ka neesmu vairs narkomāns un tamlīdzīgi. Es biju brīvs! Piegāju pie spoguļa un ieraudzīju sevi – gariem matiem, rokas viscaur rotaslietās, nodomāju pie sevis: “Priekš kam man tas viss?” Noņēmu to visu un iemetu atkritumu spainī. Tad vēlreiz piegāju pie spoguļa un skatījos uz sevi. Devos uz frizētavu, lai man nogriež matus. Atbrīvojos no visām šovu drēbēm un nolēmu, ka tāpat kā brālis vēlos pieredzēt kristības.

Tiku kristīts 1968. gada 13. aprīlī divdesmit viena gada vecumā. Cilvēki domāja, ka esmu zaudējis prātu. Kuram gan vēl divdesmit gadu vecumā ir bijusi iespēja kļūt slavenam un spēlēt ar “Comets”?! Bet man tas vairs nebija svarīgi. Man bija svarīgi, ka varu sekot tam pašam Dievam, par kuru pirms diviem gadiem domāju, ka Viņš mani nogalinās. Nu izrādījās, ka Viņš nav Dievs, kurš vēlas mani nogalināt, bet gan Dievs, kurš vēlas mani glābt. Kad aptvēru, ka Viņš ir mīlestības Dievs, es nolēmu Viņam sekot. Tāda bija mana pieredze, un tad es atklāju Dzīvā Dieva realitāti.

V. K.: Un visus šos gadus Viņš nekad nav tevi pametis vai atstājis!

L. T.: Varu apliecināt, ka esmu ticis glābts no daudzām lietām, daudzām grūtībām un dažādiem apstākļiem. Dažkārt tas ir noticis neparastā veidā. Jā, Dievs mani ir cēlis.

Mums ir puisis, kurš tagad strādā AWR, viņš bija musulmanis un nolēma kļūt par kristieti. Viņa ģimene par to ļoti sadusmojās un nosprieda viņu nogalināt. Viņa brālēni tuvojās šim puisim ar miesnieka nazi un iedūra to viņam mugurā.

V. K.: Tas notika Izraēlā?

L. T.: Izraēlā, Nācaretē. Bet nazis saliecās. Tad kāds cits radnieks pacēla nazi un uzsauca brālēniem: “Vai gan jūs varat nogalināt Dieva vīru?!” Tā nu viņi devās prom.

Dievs ir īsts Dievs, mīlošs Dievs, Viņš cenšas mums palīdzēt, bet mums ir jāgriežas pie Viņa!

V. K.: Āmen. Pateicos par sarunu! Lai Dievs tevi svētī!

L. T.: Paldies! Paldies tev, un lai Dievs svētī tevi!

V. K.: Paldies!

¹ 10/40 logs – ģeogrāfiskais apgabals, kurā vēl nav pasludināts evaņģēlijs un kurā dzīvo lielākā daļa pasaules musulmaņu, budistu un hinduistu; šis apgabals aptver Ziemeļāfriku, Vidējos Austrumus un Āziju.

Andris Pešelis – Jelgavas draudzes un Olaines draudzes mācītājs, LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs

PIEMIŅAS MIELASTS JERUZALEMĒ, ROMĀ UN RĪGĀ

Šķiet, ka par Piemiņas mielastu visiem viss ir zināms. Pie mums Piemiņas mielasts notiek reizi ceturksnī, un tam tā būtu vienmēr jābūt. Ja Piemiņas mielasts notiktu biežāk, tad draudzes locekļi izbrīnīti jautātu: “Kas tad ir noticis, ka tas jānotur biežāk?”

Lūkojoties Svētajos Rakstos, var atrast, ka Vecajā Derībā israēliešiem pastāvēja Pashas mielasts pavasarī, kas atgādināja par izešanu no Ēģiptes zemes verdzības. Ar Jauno Derību Kristus šo seno mielastu augšistabiņā pārveidoja par Piemiņas mielastu. Tas bija vienkāršs un saprotams. Kristus pats paskaidroja, ko tas nozīmē: “Un, tiem ēdot, Jēzus ņēma maizi, svētīja to, pārlauza un tiem to deva, un sacīja: “Ņemiet, tā ir Mana miesa.” Un Viņš ņēma biķeri, pateicās un tiem to deva. Un tie visi dzēra no tā. Un Viņš tiem sacīja: “Šis ir Manas derības asinis, kas par daudziem top izlietas.” (Mk. 14:22–24)

To, ka Viņa miesa ir paties ēdiens un Viņa asinis ir paties dzēriens, arī sacīja pats Kristus: ““Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no Debesīm. Kas ēdis no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi. Un maize, ko Es došu, ir Mana miesa, kas dota par pasaules dzīvību.” Tad jūdi savā starpā sāka strīdēties, sacīdami: “Kā Viņš mums var dot ēst Savu miesu?” Bet Jēzus tiem sacīja: “Patiesi, patiesi Es jums saku:

ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevī. Kas bauda Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība, un Es to uzcelšu pastarā dienā. Jo Mana miesa ir paties ēdiens un Manas asinis ir paties dzēriens.”” (Jņ. 6:51–55) Šos Kristus vārdus kopš senatnes mēdza attiecināt uz Piemiņas mielastu.

No Svētajiem Rakstiem vien ir sarežģīti izsecināt, kā tieši Piemiņas mielastu noturēja agrinā kristīgā draudze. Vai tas bija Piemiņas mielasts, par kuru ir rakstīts: “Viņi mēdza ik dienas vienprātīgi sanākt Templī, pa mājām tie lauza maizi un baudīja barību ar gavilēm un vientiesīgu sirdi.” (Ap. d 2:46)? Vai tas bija kaut kas līdzīgs baznīcas Piemiņas mielasta liturģijai? To no šī teksta nevar izsecināt.

KORINTIEŠU ATKĀPE

Kad apustulis Pāvils dibināja kristīgās draudzes savos misijas braucienos, domājams, ka pirmā lieta, kuru viņš tur noturēja, bija Piemiņas mielasts. Taču par to nav nevienas Bībeles liecības. Vienīgā liecība ir par korintiešu draudzi, kura par Piemiņas mielastu dēvēja savas draudzes pēcpusdienas, kurās ikkatrs atnesa savu barību, kuru tad paši, nedaloties ar citiem, tur uz vietas arī apēda. Turīgi atnesa bagātīgi, bet nabadziņi

– trūcīgi. Katrs ēda savu maizi, un kopības nebija. Par to viņus apustulis Pāvils sabāra: “Kad jūs sanākat kopā, tad nav iespējams turēt Tā Kunga mielastu. Jo, mielastam notiekot, katrs steidzas paņemt savu paša ēdienu, un tā cits paliek neēdis, cits piedzeras. Vai tad jums nav māju, kur varat ēst un dzert? Jeb vai jūs Dieva draudzi nicinājat un apkaunojat tos, kam nav nekā? Ko lai jums saku? Vai lai jūs slavēju? Šinī lietā es jūs nevaru slavēt.” (1. Kor. 11:20–22)

Šajā vēstulē nav rakstīts, ka korintieši būtu aizmirsuši, kā Piemiņas mielastu noturēja apustulis Pāvils. Te arī nav rakstīts, ka apustulis Pāvils tur vispār būtu noturējis Piemiņas mielastu. Vēstulē ir rakstīts tikai tas, ka korintieši savus Piemiņas mielastus noturēja nepareizi. To apustulis precizēja vārdos: “Jo no Tā

“Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no Debesīm. Kas ēdis no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi.”

Kunga es esmu saņēmis, ko arī jums mācīju: ka Tas Kungs tanī naktī, kad Tas tapa nodots, ņēma maizi, pateicās, pārlauza un sacīja: ņemiet, ēdiet. Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota; to dariet, Mani pieminēdami, – tāpat arī biķeri pēc vakarēdiena un sacīja: šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs. To dariet, cīkkārt jūs to dzerat, Mani pieminēdami. Cīkkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekams Viņš nāk.” (1. Kor. 11:23–26)

No apustuļa vārdiem var secināt, ka draudzes pēcpusdienu mielasti būtu jātur atsevišķi no Piemiņas mielasta. Šis mielasts nav domāts fiziskā izsalkuma remdēšanai, bet gan ticības apliecbai Kungam. Pēc apustuļa vārdiem Piemiņas mielastā ir tikai divi elementi – maize un vīns. Viņš neprecizē pat to, kāda maize vai vīns būtu tur jālieto. Viņš tikai norāda, ka Piemiņas mielasts ir ar šiem diviem elementiem.

Tad vēl viņš raksta tālāk: “Tad nu, kas necienīgi ēd šo maizi vai dzer Tā Kunga biķeri, tas būs noziedzies pret Tā Kunga miesu un asinīm. Bet, lai cilvēks pats sevi pārbauda un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī biķera. Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu. Tādēļ jūsu starpā ir daudz vāju un neveselu un diezgan daudz ir mirušu. Ja mēs paši sevi pārbaudītu, tad netiktu sodīti.” (1. Kor. 11:27–31) Šie ir grūti saprotami vārdi, kuri reti tiek pieminēti Piemiņas mielastā. Tos ir grūti saprast, jo Piemiņas mielasta elementi ir simboliski. Kā var “apgrēkoties” pret maizi, kas ir tikai simbols? Kad maizi un vīnu uztver burtiski kā Kristus miesu un asinis, te pastāv viens skaidrojums. Taču tad, kad tos uztver kā simbolu – tur ir pavisam savādāks skaidrojums. Adventistu Bībeles komentāros vārdu “necienīgi” skaidro kā neatbilstošu sevis izmeklēšanu un šo simbolu nevērtēšanu, par ko šāds mielasta dalībnieks top sodīts. Korintieši neizšķīra parasto fizisko barību un Piemiņas mielasta elementus, kuri liecināja par Kristus upuri, ciešanām, dārgo maksu par mūsu izpiršanu un ticību Kristus otrajai atnākšanai. Tā vietā viņi ēda un pārēdās, dzēra un neguva nekādas Dieva svētības. Tie neizrādīja cieņu Kristus nopelniem

un glābšanas darbam, tādēļ nonāca bēdīgā garīgā stāvoklī. Turpinot šādi rīkoties, bija apdraudēta pati viņu draudzes turpmākā eksistence. Viņiem bija jālabo draudzē pastāvošā bēdīgā situācija.

Mūsdienās šī cieņa tiek parādīta arī pēc Piemiņas mielasta, kad pāri palikusi maizīte netiek apēsta kā parasts ēdiens, bet gan atbilstoši iznīcināta vai nu krāsni, vai – aprokot zemē. Tas pats ir arī ar pāri palikušo vīnu. To nevis izdzer, bet gan izlej tīrā zemē.

TURPMĀKĀ MĀCĪBAS ATTĪSTĪBA

Lasot dažādu autoru darbus par kristīgās draudzes vēsturi, nevar nepamanīt, ka visai drīz Piemiņas mielasts kļuva par svarīgāko kristiešu dievkalpojumu notikumu. Visi autori piezīmē, ka Piemiņas mielasts tika sasaistīts ar Kristus augšāmcelšanos un Vasarsvētku dienu. Bija pat novērojama šāda kārtība – piektdiena bija kā sataisāmā diena, sabats tika pavadīts klusu pēc bauslības, tad nakts no sabata uz pirmo nedēļas dienu tika pavadīta lūgšanās (vigilijās) un garīgajās sarunās (Ap. d 20:7), paliekot modriem līdz rītam, bet “maizes laušana” jeb Piemiņas mielasts notika pirmās nedēļas dienas rītā, pieminot Kristus augšāmcelšanos. Šādi agrinā draudze nedēļas nogalēs pieminēja visus ar Jēzu saistītos svarīgos notikumus: piektdienā – Golgātas notikumu, sestdien – sabata atdusu kapā un pirmajā nedēļas dienā – augšāmcelšanos un Vasarsvētku notikumu. Vēlāk gan no visas šīs konstrukcijas palika tikai sakraments svētdienas rītā, kaut gan šo sakramentu mēdza noturēt visos dievkalpojumos neatkarīgi no nedēļas dienas. To uztvēra burtiski kā Kristus “miesu” un “asinis”, kas liecināja par paša Kristus klātbūtni Viņa baznīcā. Katrs baznīcas dievkalpojums saturēja šo sakramentu.

Romas katoļu vissvētākais sakraments ir saglabājis tikai maizi, kuru uzskata par paša Kristus miesu. Šo procesu dēvē par “transsubstanciāciju”, kad sakramenta oblate pēc priesterā svētības satur visu Kristu – gan Viņa miesu, gan asinis. Vīnu baznīcēniem

sakramenta laikā nedod, jo kaut kad sen koncilos tika pieņemts lēmums, ka to nedos, lai “Kristus asinis” nejausi netaptu izlietas pa grīdu un nebūtu kājām saminamas.

Ortodoksālajās baznīcās ir saglabājusies vīna došana arī baznīcēniem. To priesteris ieļē viņiem mutē ar īpašu karoti. Dažkārt vīna traukā tiek samestas arī maizes drupačas, un tad ar karoti dod visu kopā – gan maizi, gan vīnu.

Luters izstrādāja savu teoriju par Piemiņas mielastu, ko nodēvēja par “konsubstanciāciju”. No katoļu varianta tas atšķiras ar ideju, ka pati maize netop par Kristus miesu, bet gan pie tās, ar to un zem tās ir pats Kristus. Luterāņu baznīcas sakramentā dod gan maizi, gan arī vīnu.

“Tas Kungs tanī naktī, kad Tas tapa nodots, ņēma maizi, pateicās, pārlauza un sacīja: ņemiet, ēdiet. Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota; to dariet, Mani pieminēdami, – tāpat arī biķeri pēc vakarēdiena un sacīja: šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs. To dariet, cīkkārt jūs to dzerat, Mani pieminēdami.”

Lutera nošķiršanās no reformatora Ulriha Cvinglija notika tieši jautājumā par Piemiņas mielastu. Luters pēc sava disputa ar Cvingliju sāka viņu uzskatīt par atkritēju. Cvinglijs, atšķirībā no Lutera, uzskatīja maizi un vīnu par simboliem, kurus uzņemot tiek apliecināta ticība. Ar to viņš noliedza gan katolisko, gan arī luterisko formulējumu. Cvinglijs uzskatīja, ka Piemiņas mielastu var noturēt četras reizes gadā un ka ar to pietiek. Luters, gluži pretēji, uzskatīja, ka liturģijā Piemiņas mielastam ir jānotiek katrā dievkalpojumā.

Arī baptisti, evaņģēliskie un Vasarsvētku kristieši pieņem, ka Piemiņas mielasts ir tikai simbolisks. Dažas no šīm kristiešu kopienām spēj novadīt Piemiņas mielastu pat bez iesvētīta mācītāja, pa telefonu vai pa radio, bez noteiktas receptes, kādai būtu jābūt maizei vai kaut kam, kas būtu līdzīgs "vīnam". Dažviet simbolisms elementu uztervē šajās kopienās var pārsteigt konservatīvos kristiešus līdz pašiem sirds dziļumiem.

Adventisti savu Piemiņas mielastu praksi ir mantojuši no metodistiem, kuri gadu daļi ceturkšņos. Vienu metodistu mācītāja apgaita bijusi ar 12 draudzēm, kuras viņš pēc kārtas apmeklēja un svētdienās tur noturēja Piemiņas mielastu. Tā nu sanāca, ka Piemiņas mielasts draudzē notika vienu reizi ceturksnī. 19. gs. arī starp metodistiem popularitāti ieguva atturības virziens, kurš nevarēja neietekmēt Piemiņas mielasta saturu. Tad tika uzsvērts, ka Kristum nevarētu būt nekā kopīga ar "rūgšanas procesu" un alkoholu. Ar to izcēla, ka Piemiņas mielasta maizītei būtu jābūt neraudzētai (1. Kor. 5:7) un arī vīns nedrīkst būt alkoholisks, bet tam ir jābūt tīrai, neraudzētai vīnogu sulai (Jes. 65:8). Šīs idejas, pateicoties arī E. Vaitai, kura agrāk ir bijusi metodiste, tika pieņemtas adventistu vidē, un ar to nu mēs atšķiramies starp daudzām citām kristīgajām konfesijām.

KĀJMAZGĀŠANA

Par kājmazgāšanu pats Jēzus sniedza skaidrojumu Jāņa evaņģēlija 13. nodaļā, ko var izlasīt ikviens. Taču tā ir vienīgā vieta Bībelē, kur

ir aprakstīta šī prakse. Nekur citur Bībelē nav minēts, kādā veidā agrīnās draudzes to būtu praktizējušas. Tomēr pastāv vēsturiskas liecības, ka šī prakse vienmēr ir bijusi uztverta pozitīvi. Konflikta laikā tieši kājmazgāšana norādīja uz izlīgumu. Vienīgi šī prakse nevarēja ilgi pastāvēt baznīcā, kura auga skaitā un kurā atradās dažādu šķiru un slāņu cilvēki. Karaļi nevēlējās pazemoties un mazgāt kājas kalpiem. Pamazām kājmazgāšanas prakse saglabājās vien kaut kur klosteros, un mūsdienās reizi gadā – Lieldienās – Romas pāvests mazgā vienu kāju 12 cilvēkiem (visbiežāk – izredzētiem bīskapiem).

Septītās dienas adventisti ir vienīgā kristīgā konfesija, kura patur kājmazgāšanu kā obligātu pasākumu pirms paša Piemiņas mielasta. To ir labi ievērot ar pazemību, grēku nožēlu un izlīgumu, un ir svarīgi to nepadarīt par formalitāti vai šķērslī dalībai Piemiņas mielastā. Grēku nožēlai, kājmazgāšanai, maizes laušanai un vīna dzeršanai Piemiņas mielastā būtu jāveido Dieva draudzes kopība, sadraudzība starp brāļiem un māsām un ticības apliecība Jēzus Kristus upurim, glābšanas darbam un Otrajai atnākšanai. Dalība Piemiņas mielastā ir brīvprātīga un atvērta ikvienam, kurš vēlas tajā piedalīties. Ar tā palīdzību Dieva draudze un katrs individuāli apliecina savu ticību un kopību Kristus sadraudzībā arī mūsdienās visā pasaulē – kā Jeruzalemē, tā arī Romā un Rīgā.

“Cikkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekams Viņš nāk.”

Ir vakars rāms.
Tik cēls un nedalāms
TU savos ļaudīs nāc
Un SEVI dalīt sac.

Un atkal JĒZUS Sevi
Svētā maizē dala;
Ir tajā mīlestība
Tik nenovērtējama!

Lej Sevi vīna kausā
VIŅŠ asins simbolā,
Lūk, cēlā mīlestība,
kas atdod Sevi tā.

Un dvēselei liek atspirt,
Šķiet, niecīgs vīna malks.
Tu JĒZUS asins spēkā
No grēka mazgāts balts!

Cik dzīvošu, tik nākšu
Šo svēto maizi ēst,
Lai TAVĀ mīlestībā
Es varu pastāvēt.

Cik dzīvošu, tik nākšu
Šo svēto vīnu dzert,
Lai varu TEVI satvert
Un mūžam nezaudēt.

Un atkal klāt svēts vakars,
Nāk ļaudis dievnamā.
Tur JĒZUS Sevi dala
Vakarēdienā.

Ingrīda Markusa

(Šo dzejoli ar Māra Žagara mūziku atradīsiet arī jaunajā Septītās dienas adventistu dziesmu grāmatā sadaļā Svētais Vakarēdiens.)

Aleksejs Oparins

Pasaules religijas un Bībele

Izdevniecības
"Patmoš"
jaunums

HRONISKAS SĀPES

Vikija Grifina (Vicki Griffin) – veselīga dzīvesveida programmas vadītāja, lektore

Vis sākas ar paslīdēšanu uz apledojušiem pakāpieniem, gūžas locītavas lūzumu un muguras savainojumu. Operācija un medikamenti Jēkaba sāpes nespēja novērst. Viņš teica: “Lietoju lielas pretsāpju medikamentu devas, kas ietekmē manu personību un darba rezultātus, bet sāpes kā nemazinās, tā nemazinās.” Jēkaba nomāktība pieauga, viņš sāka lietot kofeīnu saturošus dzērienus, lai remdētu nogurumu un depresiju, un tas nemanot viņu pārņēma. Dusmas un depresija kopā ar pastāvīgajām sāpēm sāka atstāt negatīvu ietekmi arī uz viņa laulību, līdz beidzot tā tika šķirta. Viņš pārtrauca vingrot un pieņēma svarā. Viņa ēdienkartē bija ātrās ēdināšanas uzņēmumu piedāvājumi, batoniņi un alus. Viņam attīstījās diabēts un aptaukošanās, kas pastiprināja sāpes un depresiju.

Šo piemēru no dzīves vēlējos līdzdalīt, lai jūs labāk varētu izprast, cik ļoti mūs spēj ietekmēt hroniskas sāpes. Tās skar mūs ne tikai fiziski, bet arī garīgi, emocionāli un mentāli, jo tiek skarta visa nervu sistēma molekulārā līmenī.

Ļoti daudzi cilvēki šodien dzīvo ar hroniskām sāpēm – sāpēm pēc traumām, pēcoperāciju sāpēm, galvassāpēm, artrīta sāpēm, audzēja sāpēm. Viņiem tiek izrakstītas medikamentozas terapijas, bet bieži vien tās izrādās neefektīvas un izraisa blaknes.

Vai bez tā visa vēl kaut kas spētu palīdzēt?

Katrām sāpēm ir cēloņi, tāpēc tie kopā ar ārstiem speciālistiem būtu

jāatklāj. Bet ir gadījumi, kad tas tik viegli neizdodas vai arī kad terapija nedod gaidāmos rezultātus. Pienāk brīdis, kad jāsāk mācīties sadzīvot ar hroniskām sāpēm. To varētu salīdzināt ar skaņas regulēšanas ierīci – ir jāiemācās nogriezt “sāpju skaņu” uz visklusāko iespējamo līmeni.

Lūk, daži ieteikumi, kā “pagrieziet klusāk” hroniskās sāpes!

1) Nekoncentrējieties uz savām sāpēm! Ir pierādīts, ka tas pastiprina sāpju reakciju, jo sāpju uztverē lielu lomu spēlē psiholoģiskie aspekti. Pacienti, kuri sagaida, ka injekcija sāpēs, izjūt lielākas sāpes nekā tie, kuri par to nedomā.

2) Atbrīvojieties no hroniska stresa – hronisks stress pastiprina sāpju uztveri.

3) Ārstējiet depresiju, ja tāda ir, jo bieži vien tā ir galvenais hronisku sāpju pamatā esošais faktors. Nedrīkstam aizmirst meklēt to, par ko varam pateikties. Trenēsimies domāt par pozitīvajām lietām savā dzīvē un katru dienu izteikt pateicību par tām.

4) Pievērsiet uzmanību uzturam! Gāzēti dzērieni, kofeīns, saldumi, kuri satur rafinētu cukuru, un liels daudzums dzīvnieku tauku organismam pastiprināti liek ražot tādu ķīmisku vielu, kura palielina jutību pret sāpēm. Turpretī svaigi augļi, dārzeņi, pilngraudu produkti, pākšaugi, olīvas, avokado un rieksti (īpaši valrieksti un mandeļi) ir uzturs, kas hroniskās sāpes var “nogriezt uz vismazāko iespējamo skaļumu” pārnēstā nozīmē, jo šie produkti tiek dēvēti arī par pretiekaisuma uzturu. Šie pārtikas

produkti satur stresu mazinošas uzturvielas, tostarp magniju.

Ūdens dzeršana ir lielisks veids, kā izvadīt toksīnus, kas saistīti ar sāpēm un traumām. Dažu veidu hroniskas sāpes var mazināt arī D3 vitamīna sabalansēšana normā, tāpēc ir svarīgi sekot līdzi, vai D3 vitamīna līmenis ir normā.

5) Veiciet vingrinājumus, cik tas katram iespējams! Regulāra, spējām piemērota fiziskā aktivitāte uzlabo garastāvokli, mazina trauksmi, palielina kustību diapazonu, muskuļu spēku, skābekļa patēriņu un uzlabo asinsriti. Tas mazinās hroniskās sāpes un palīdzēs cīņā pret depresiju. Ja vien iespējams, vingrojums vajadzētu veikt svaigā gaisā, lai gūtu labumu no saules gaismas.

Ieteikumi hronisku sāpju gadījumos:

- **Nekoncentrējieties uz savām sāpēm!**
- **Atbrīvojieties no hroniska stresa!**
- **Ārstējiet depresiju!**
- **Pievērsiet uzmanību uzturam!**
- **Veiciet vingrinājumus!**
- **Rūpējieties par labu miegu!**
- **Nepalieciet sāpēs vieni!**
- **Lūdziet Dieva palīdzību!**

6) Rūpējieties par labu miegu! Saules gaisma un fiziskās aktivitātes palīdz veidot labu miega režīmu. Dziļš, regulārs miegs uzlabo garastāvokli un var mazināt sāpju uztveri. Kofeīns, alkohols un ēšana vēlu vakarā var traucēt labi atpūties.

7) Nepalieciet sāpēs vieni! Atrodiet kādu, kuram klājas vēl sliktāk nekā jums. Tas ir lielisks veids, kā paraudzīties uz savām problēmām no citas perspektīvas un novērst uzmanību no savām sāpēm. Ieguldiet jau tagad draudzībā, lai jūs varētu būt kādam labs draugs un lai arī jums būtu labi draugi.

Ja neesat līdz šim sazinājies ar ārstiem speciālistiem, noteikti dariet to! Sazinieties ar savu ārstu un citiem veselības aprūpes speciālistiem, lai saņemtu arī pieejamo medicīnisko palīdzību.

8) Lūdziet Dieva palīdzību! Runājiet ar Dievu, savu Radītāju un Glābēju, neaizmirstiet par Viņu, kurš vēlas būt jūsu dzīves labākais draugs! Viņš apsola spēku un mierinājumu, kā arī dziedinājumu.

Dažkārt rodas jautājumi. Kāpēc dažiem cilvēkiem jāsadzīvo ar hroniskām sāpēm, kamēr citi tiek dziedināti? Mums vēl nav visu atbilžu uz visiem “kāpēc”, bet visiem, kas nāk pie Viņa pēc palīdzības, Dievs apsola: “Viņš nogurušajiem dod spēku un vairo stiprumu nespējīgajiem.” (Jesajas 40:29)

“Tas Kungs viņu atspirdzinās uz slimības gultas; Tu viņam palīdzi, kad tas guļ savā sērgā.” (Psalmi 41:4)

Lai gan jūsu dzīve šeit var būt ciešanu rētu izvagota, ticībā jūs varat lūkoties uz atjaunoto dzīvi nākotnē, kad atgriezīsies Jēzus. Viņa apsolījums skan: “Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.” (Atkl.20:4)

(Tulkoja Agris Bērziņš)

BUKLETU VAR IEGĀDĀTIES "PATMOS" GRĀMATU CENTRĀ RĪGĀ, BAZNĪCAS IELĀ 12A

8 VESELĪBAS PRINCIPI

kas stiprina imūnsistēmu, uzlabo veselību, novērš slimības

BĪBELE TURPINA RUNĀT: PRAVIETOJUMOS ATKLĀTĀ PASAULES VĒSTURE

2. DAĻA

Moisejs Ostrovskis –
mācītājs, evaņģēlists

Vareno, spēcīgo Bābeli, kas pastāvēja no 606. līdz 539. gadam p. m. ē., Dievs pārvērta drupās, un tā vairs nekad nav tikusi atjaunota.

Tālāk pravietojums saka: “[...] tava valsts ir dalīta un atdota mēdiešiem un persiešiem.” (Dan. 5:28) Jau 150 gadus pirms šī notikuma Dievs atklāja, ka to izdarīs medopersiešu kēniņš Kīrs: “Tā saka Tas Kungs uz Kīru, Savu svaidīto: “Kīru Es satvēru pie viņa labās rokas, lai pakļautu tautas viņa priekšā, lai noraisītu kēniņiem no viņu gurniem zobenu saites, lai atvērtu durvis viņa priekšā un lai vārti viņa priekšā nepaliktu aizslēgti.”” (Jes. 45:1) Kīra karaspēks iegāja pilsētā pa neaizslēgtiem vārtiem, un varenajai Bābelei pienāca gals.

Medopersijas valsts pastāvēja no 539. līdz 331. gadam p. m. ē., bet arī tai pienāca beigas, jo tika pravietots, ka zelta galva ir Bābele, sudraba krūtis un rokas – Medopersija, bet tad nāk varš: “[...] un tad celsies vēl trešā valsts, no vara, tā valdīs pār visu zemi.” (Dan. 2:39) Šeit pravietojumā parādās Grieķija, kura bija valdošā vara pasaulē no 331. līdz 168. gadam pirms mūsu ēras. “Esmu pārliecināts, ka nebija nevienas tautas, nevienas pilsētas, kas nezinātu viņa vārdu.”, “Dievs viņu vadīja jau no pašas bērnības,” tā vēsturnieki rakstīja par Grieķijas valdnieku Maķedonijas Aleksandru. Bībelē šī valsts aprakstīta kā bronza, un patiesi – viņu armijas bruņojuma pamatā bija bronzas bruņas.

“Tad nāks ceturtais valsts, cieta kā dzelzs. Un, kā dzelzs satriec un

sagrauj visu, tā šī satrieks un sagraus visas pārējās.” (Dan. 2:40) Grieķijas valsti, kā to labi zinām, uz pasaules vēstures skatuves nomainīja Romas impērija. Roma bija nežēlīga vara, kura valdīja ar dzelzs zizli, Romas ķeizari sauca sevi par dieviem un pieprasīja pielūgsmi. Zinām, ka Jēzus tika piesists krustā tieši Romas impērijas valdīšanas laikā, ka tieši Romas kareivji stāvēja pie krusta un ka tieši viņi iedzina naglas Kristus rokās un kājās.

Roma zaudēja savu stabilitāti un spēku impērijā valdošās politiskās izvirtības, morālā pagrimuma un iedzīvošanās kāres dēļ. Galu galā, arī Romas impērija piedzīvoja savu norietu, un mūsu ēras 476. gadā tā tika sadalīta desmit daļās.

Atcerieties, ka tēlam, kuru Nebukadnēcars redzēja sapnī, galva bija no zelta, krūtis un rokas no sudraba, gurni no vara, stilbi no dzelzs, bet pēdas bija pa daļai no dzelzs, pa daļai no māliem. Abām kopā šīm pēdām bija desmit pirksti. Vai redzat, cik precīzi ir Bībeles pravietojumi? Romas impērija tika sadalīta desmit daļās, kuras pārvaldīja anglosakši, lombardi, franki, alemāņi, austrumgoti, rietumgoti, burgundi, heruļi, svēvi un vandāļi.

Ir viegli pravietot, ka būs viens, divi, trīs, četri un... pieci. Bet tā nenotika, jo pravietojums runā par ko citu: “Tu redzēji, ka tēlam bija kājas un kāju pirksti pa daļai no māla, pa daļai no dzelzs, un tas norāda uz to, ka šī valsts būs savā būtībā nevienāda veidojuma valsts [...]” (Dan. 2:41) Vai

redzat, cik precīzi pravietojums atklāj, ka Romas impērija sadalīsies un ka tā sadalīsies tieši 10 daļās, no kurām vēlāk izveidojās pašreizējās Eiropas valstis? Šis pravietojums tika izteikts pirms 2500 gadiem un piepildījās pilnīgi precīzi. Franki izveidoja Franciju, anglosakši – Angliju, svēvi – Šveici, rietumgoti – Vāciju, alemāņi – Austriju, burgundi – Spāniju, lombardi – Itāliju, bet vandāļi, heruļi un austrumgoti tika iznīcināti un beidza pastāvēt. Kāpēc tā notika? Kādā no mūsu turpmākajām lekcijām es jums par to pastāstīšu, bet šajā brīdī lūgšu jums paturēt prātā šo faktu. Lai saprastu, kāpēc pasaulē ir tik daudz reliģiju un ticības pārliecību, mums vajadzēs atgriezties pie šīs epizodes. No tās bija atkarīgs ļoti daudz. Tieši šeit ir sākuma punkts daudzām kristīgajām konfesijām, tāpēc atcerieties šo vietu, mēs pie tās atgriezīsimies.

Māls šeit nozīmē, ka ļaudis sajuksies ar cilvēka sēklas palīdzību, resp., viņi centīsies apvienoties, savstarpēji noslēdzot laulības. Piemēram, ja Francijas karalim bija meita precību gados, viņš tai nemeklēja līgavaini no saviem padotajiem, bet gan lūkojās uz Vāciju, Itāliju, Spāniju, Šveici, vai šajās karaliskajās ģimenēs neatradīsies vīrs viņa meitai. Tieši tā arī notika, tāpēc ar cilvēka sēklas palīdzību visi Eiropas karaļnami saradojās, tomēr it teikts: “Un, ka tu redzēji, ka dzelzs bija maisīta ar mālu, tas norāda, ka abu daļu cilvēki sadzīvē un laulības noslēdzot gan saskaras cits ar citu, bet neviena daļa nesaraujami

nesavienojas ar otru, tieši tā kā dzelzs nesavienojas ar mālu.” (Dan. 2:43) Mēģinājumi apvienot Eiropu notika ne vienu reizi vien. To mēģināja izdarīt Napoleons, kurš teica, ka satrieks daudzas valstis pišļos un putekļos. Viņš bija tam gatavs, arī armija viņam bija varena, tomēr no visiem viņa plāniem nekas neiznāca. Viņš bija pietiekami naivs, lai domātu, ka spēš apvienot Eiropu, tomēr 1815. gada 18. jūnijā kaujā pie Vaterlo viņa armija tika pilnībā sagrauta. Kad Napoleonu arestēja un izsūtīja uz Sv. Helēnas salu, viņš izteica vēsturiskus vārdus: “Ir grūti turēties pretī Visuvarējamajam Dievam.” Ja Dievs teica, ka Eiropu neizdosies savienot, tad to paveikt patiešām nebūs iespējams. Hitleris centās iekarot visu pasauli, bet pieļāva tieši to pašu kļūdu, kādu pieļāva Napoleons. Kāpēc? Tāpēc, ka Dievs teica: “Nesavienosies.” Tas neizdevās ne Kārlim Lielajam, ne Kārlim V, ne Luijam XIV, ne Napoleonam, ne Hitleram, un pat mūsdienu politiķiem neizdosies to izdarīt. Ne reizi vien jau ir šķitis, ka Eiropa tiks apvienota vai ka tas jau ir izdarīts – nav starpvalstu robežu, ir vienots Eiropas parlaments, tomēr tā nav viena valsts, un tā nekad nesavienosies.

Taču šajā vietā Daniela pravietojums par sapnī atklāto nebeidzas. Bībelē teikts: “Tādēļ tu arī redzēji, ka akmens bez cilvēku palīdzības novēlās no kalna un satrieca dzelzi, varu, mālu, sudrabu un zeltu.” (Dan. 2:45) Nebija tā, ka kāds cilvēks kalna galā būtu pagrūdis akmeni, lai tas noripo lejā un satriec šo tēlu. Nebija arī tā, ka kāds ieliktu lingā akmeni, triektu to pret tēlu un to sadauzītu. Nē! Paskatieties, kas ir rakstīts: “Bet šo kēniņu laikā Debesu Dievs cels valsti, kura pastāvēs nesagrauta mūžīgi un kuras vara nepāries ne uz vienu citu tautu. Tā satrieks un iznīcinās citas valstis, bet pati pastāvēs mūžīgi.” (Dan. 2:44) “Bet šo kēniņu laikā”. Kuru kēniņu laikā? Bābeles, Medopersijas, Grieķijas, Romas laikā? Nē, tur ir teikt “šo kēniņu laikā”, t. i. sadalītās Eiropas laikā. Padomājiet par to! Tur stāvēja šis tēls, kurš atainoja pasaules vēstures gaitu. Tad piepeši Dievs ņem akmeni un satriec šo tēlu. Vai zināt, ko tas nozīmē? Pravietojums atklāj, ka Dievs iejaucas un aptur pasaules

vēstures gaitu. Vai var gadīties, ka mēs nepamanīsim šo brīdi un tikai vēlāk kāds mums pateiks: “Vai zini, akmens jau ir satriecis šo tēlu!”? Protams, nē, jo šis tēls ir pasaules vēstures gaita, tā ir mūsu dzīve, pasaule, kurā mājotam, protams, ka mēs pamanīsim, kad tas notiks. Vai varam uzticēties Dievam? Ja viss, ko Dievs atklāja savam pravietim, līdz šim ir piepildījies tik precīzi, vai varam paļauties, ka arī turpmākais ir atklāts precīzi? Kas tad tā ir par valsti, kas pastāvēs mūžīgi? Par to parunāsim nākamajā reizē. Pats galvenais ir būt gataviem šim notikumam. Dievs ne tikai atklāj pasaules vēstures gaitu. Dievam ir arī vara izmainīt cilvēka sirdi.

Vai pār pasauli valda gadījums? Haoss? Nē, pār to valda Dievs.

Visbeidzot vēlos jums pastāstīt kādu notikumu. Par divu izcilā tenoru trijnieka – Lučāno Pavaroti, Plasido Domingo un Hosē Karerasa – dalībnieku naidu un draudzību zina tikai nedaudzi. Tomēr pat tie, kas nekad nav viesojušies Spānijā, zina par sāncensību, kāda valda starp Katalonijas un Madrides iedzīvotājiem tā iemesla dēļ, ka katalonieši cīnījās par savu autonomiju. Pat futbolā galvenie pretinieki ir Madrides “Real” un Katalonijas “Barselona”.

Plasido Domingo ir dzimis Madridē, bet Hosē Karerass – Katalonijā. Noteiktu politisku iemeslu dēļ 1984. gadā viņi kļuva par ienaidniekiem. Abu dziedātāju kontraktā bija rakstīts, ka, lai vai kurā pasaules valstī notiktu koncerts, katrs no viņiem uzstāsies tikai tad, ja otrs uz šo koncertu netiks aicināts. Taču 1987. gadā Hosē Karerass saskārās ar daudz nopietnāku pretinieku par Plasido Domingo. Viņam tika diagnosticēta leukēmija. No šī brīža sākās izcilā dziedātāja nepārtrauktā un mokošā cīņa ar šo slimību. Viņam tika veikti vairāki nopietni ārstēšanās kursi: muguras smadzeņu pārstādīšana, asins pārlišana, kuras dēļ viņam nācās reizi mēnesī lidot uz ASV. Laikam nav jāsaprot, ka, atrazdamies šādā stāvoklī, viņš nebija spējīgs strādāt. Pat ja viņam piederēja visai prāvi naudas līdzekļi, tad tomēr summas, kuras bija jāmaksā par pārlidojumiem un ārstēšanos, visai manāmi iedragāja

viņa finansiālo stāvokli. Kad Karerasa finanses bija jau teju izsīkušas, viņš uzzināja par kādu fondu Madridē, kurš nodarbojas ar atbalsta sniegšanu leukēmijas slimniekiem. Pateicoties fonda “Hermosa” atbalstam, Karerass uzvarēja cīņu ar slimību, un dziesmas, bez kurām viņš nespēja iedomāties savu dzīvi, ieskanējās no jauna. Viņš atkal sāka saņemt lielus honorārus, kurus, bez šaubām, bija pelnījis.

Hosē Karerass mēģināja iesaistīties fonda darbā, un tad, izlasījis tā nolikumu, viņš atklāja, ka fonda “Hermosa” dibinātājs, galvenais sponsors un prezidents ir Plasido Domingo. Tāpat Karerass atklāja, ka fonds tika izveidots tieši tāpēc, lai palīdzētu viņam. Plasido Domingo bija izvēlējies palikt anonīms, jo nevēlējās aizskart Karerasa jūtas, saprotot, ka dziedātājs nekad nevērsīsies pēc palīdzības pie sava ienaidnieka.

Pārsteidzošā un aizkustinošā tikšanās, par kuru Plasido Domingo pat nenojauta, notika vienā no koncertiem Madridē. Hosē Karerass pārtrauca uzstāšanos un, pazemīgi noslīdzis pie Plasido Domingo kājām, visas publikas priekšā lūdza piedošanu savam bijušajam ienaidniekam un no sirds viņam pateicās. Plasido piecēla viņu kājas un apskāva. Šāds bija abu lielo tenoru brīnišķīgās draudzības sākums.

Kad žurnālists pajautāja Plasido Domingo, kāpēc viņš nolēmis izveidot fondu “Hermosa”, lai palīdzētu savam ienaidniekam, un paildzinājis dzīvi cilvēkam, kurš bija viņa vienīgais sāncensis, Domingo atbilde bija īsa un noteikta: “Jo šādu balsi mēs nedrīkstam zaudēt...”

Kad cilvēce krita grēkā un aizgāja no Dieva, Dievs, ja tā var teikt, nodibināja fondu cilvēka glābšanai. Viņš atdeva Savu dzīvību: “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzīmušo Dēlu, lai nevienš, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” (Jņ. 3:16)

Dievs ne tikai vada pasaules vēstures gaitu, bet arī maina cilvēka sirdi, lai tad, kad vēsture noslēgsies, mēs neaizietu bojā.

Lai Dievs jūs visus svētī!

(Raksta 1. daļa publicēta AV marta numurā. Tulkoja Anitra Roze)

TEICIET TO KUNGU!

Elvīra Grakoviča,
AV Jauniešu lappusītes
veidotāja

*“Pateicieties Tam Kungam, piesauciet Viņa Vārdu, sludiniet tautu starpā Viņa darbus! Dziediet Viņam, spēlējiet Viņam, stāstiet par visiem Viņa brīnuma darbiem! Slavējiet Viņa svēto Vārdu! Lai priecājas visu sirdis, kas meklēt To Kungu! Meklējiet To Kungu un Viņa spēku, vienmēr meklējiet Viņa vaigu! Pieminiet Viņa brīnuma darbus, ko Viņš darījis, Viņa zīmes un Viņa mutes spriedumus.”
(Psalms 105:1–5)*

Pateicība ir spēja novērtēt to, kas tev jau ir dots, apzinoties, ka tie nav tavi nopelni un sasniegumi, bet kāda cita labie darbi, atbalsts grūtā brīdī, mīlestības pilni uzmundrinājuma vārdi priekš tevis. Pateikties Dievam nozīmē apzināties, ko Viņš tavā labā ir darījis. Brīnišķīgi, ja varam pateicību pienest ar patiesu un pazemīgu sirdi.

Dievs brīnišķīgi ir vadījis jauniešu vadītājus, draudzes locekļus un, protams, jauniešus! Dieva Vārds tiek sludināts, pateicībā tiek izdziedātas dziesmas un izsacītas lūgšanas! Jauniešu koris ir atdzimis un priecē daudzās jo daudzas sirdis! Jaunieši pulcējas darbadienas vakaros, lai iedziļinātos, pārdomātu un lietotu Dieva Vārdu savā ikdienā. Tiek rīkotas Bībeles viktorīnas, kristīgo dziesmu dziedāšana, pārgājieni un vēl daudzas citas nenosauktas kalpošanas un sadraudzības brīži. Slava un pateicība Dievam!

Vēlos padalīties ar vienu no Dieva brīnuma darbiem savā dzīvē. Tas notika pagājušajā nedēļā, darba dienā, kad visi ikdienišķie darbi bija jau padarīti un bērni devušies pie miera. Ārā lija lietus, bija jau vēls, stunda pirms pusnakts. Man nenāca miegs, pie virtuves galda liku pērlišu gleznu, un domas šaudījās pa galvu, neliekot mieru, tās radās arvien jaunas un jaunas. Saprotot, ka ir jau vēls un rīt ir jauna darba diena, nodomāju, ka vēl neesmu paguvusi noklausīties iecerēto svētrunu. Apgūlos un klausījos ierakstu. Tas man sniedza ilgoto mieru, un domu balsis mani vairs netraucēja, es iemīgu. Šī iemīgšana notika, man nemanot.

Pēc kāda laika izdzirdēju klusus “pak, pak, pak...”. Pie sevis nodomāju: “Laikam lietus sitas pa palodzēm!” Tad atkal manī radās domas: “Pagaidi, tu taču vienmēr gulī tik cieši, ka nedzirdi pat zibeņus, vētras un lietus gāzes, bet te klusus “pak, pak” esi sadzirdējusi!” Šajā brīdī es kaut ko atcerējos un steigšus devos uz virtuvi. Paralēli pērlišu gleznas likšanai biju filtrējusi ūdeni. Filtrs bija pievienots ūdens krānam, un šis krāns nebija aizgriezts! Klusais “pak, pak” izrādījās ūdens, kas tecēja no pārpildītās krūzes uz galda un no galda – uz grīdas. Pirmā doma bija: “Un vēl saka, ka sievietes var darīt divus darbus reizē!”, bet otrā doma: “Es taču dzīvoju piektajā stāvā, ūdens, kas izlijis uz grīdas, ir pietiekami lielā daudzumā, tas varbūt jau ir izsūcies cauri un sabojājis ceturrtā stāva griestus!” Īsu brīdi mani pārņēma satraukums, bet ilgi tam nedeju vaļu, jo nebija jau laika, vajadzēja meklēt divieļus un spaini un ūdeni ātri savākt.

Kad biju visu uzkopusi, stāvēju pie pilnā spaiņa un secināju šādas lietas. Pirmā: “Es gulēju stundu, tātad arī ūdens bija tecējis veselu stundu.” Otrā, vispārsteidzošākā: “Ūdens klāja galdu un grīdu, bet tā nebija vietās, kur atklāti uz galda gulēja dažādi elektriskie vadi no tējkanas, tostermaizīšu cepēja un blendera. Arī līdz ledusskapim ūdens nebija ticis, kaut gan uz grīdas tas klāja vairākus centimetrus. Bet vispārsteidzošākais bija tas, ka turpat pie izlietnes stāvēja kartupeļu maiss, taču to nebija skārusi ne pilīte. Kā tas iespējams? Tad es apjautu, cik Dievs ir klātesošs!

Viņš mani pamodināja! Cik gan liela iespēja neapplūdināt kaimiņus būtu tad, ja es būtu pamodusies tikai no rīta, kamēr jau pēc stundas grīdu klāja tik daudz ūdens, ka, to savācot, spainis bija pilns? Kā kartupeļu maiss varēja palikt neskarts? Un vadi? Tajā pašā brīdī es kritu ceļos, lai pateiktos Dievam! Dievs par mums ir nomodā ik brīdī, Viņš mūs pasargā, gādā un ir žēlsirdīgs. No kā lai bīstamies, ja Dievs ir ar mums?

Un nu ieskatisimies mūsu draudzes jauniešu veikumā! Rīgas 1. draudzes jauniešu vadītāja Amanda Rudzīte kopā ar draugiem dalās vēstījumā par jauniešu vakariem, savukārt Patrīcija Oberte ar draugiem pastāstīs par mūzikas vakaru Cēsu draudzē.

Pateicība Dievam par katru, kurš darbojas un no sirds nododas Dievam darbam!

IZSAKU AICINĀJUMU JAUNIEŠIEM!

Iesūti arī Tu savus personīgos piedzīvojumus ar Dievu, lai arī citi jaunieši un pārējie lasītāji varētu sadzirdēt, cik Dievs ir labs! Dalies ar Viņa brīnuma darbiem Tavā dzīvē! Vari arī atsūtīt man vēstuli un padalīties, kā Dieva Gars darbojas Tavā draudzē un jauniešu vidū!

Gaidīšu ziņas no Tevis e-pastā: elviraklavina20@inbox.lv

Lai ikvienu no jums pavada Dieva apsardzība un lai Dievs jūs bagātīgi iepriecina Savā mīlestībā!

JAUNIEŠU VAKARI

Jau otro sezonu Rīgas 1. draudzē notiek jauniešu vakari. Šeit katru otrdienu tiekas jaunieši vecumā no 16 līdz 35 gadiem, lai klausītos uzrunas par dažādām tēmām, spēlētu spēles, diskutētu un iepazītos ar vienaudžiem.

2022. gada septembrī abi ar vīru sapratām, ka Rīgas jauniešiem vajadzīgi regulāri pasākumi, uz kuriem nākt pašiem un aicināt arī draugus. Ilgi nedomājot, atklājām jauniešu vakaru pirmo sezonu, kurā apskatījām tēmas par lūgšanu, motivāciju, pasaules notikumiem u.c. Sākumā bijām aptuveni 20 jaunieši katru reizi, taču uz sezonas beigām jauniešu jau bija vairāk nekā 30, sapratām, ka jāmeklē jaunas telpas. Šobrīd jauniešu vakari notiek Baznīcas ielā 12a, Korintas zālē, un katru reizi vakarus apmeklē ap 30 jauniešiem. Tajos piedalās ne tikai jaunieši no Rīgas, bet arī citām pilsētām.

Februārī apskatījām romantisko attiecību tēmu, tajā klausījāmies mācītāja Dāvja Trubeckoja uzrunu,

bet paneldiskusijā jaunieši varēja uzdot savus jautājumus, uz kuriem atbildēja četri precēti pāri. Februāra beigās bija puīšu un meiteņu vakars, kurā dalījāmies viedokļos par attiecībām.

Martā jauniešu vakaru tēma ir par izaugsmi dažādās jomās.

Esam ļoti pateicīgi Dievam par spēku un iedvesmu, kuru Viņš dod, organizējot šos vakarus. Ir liels prieks redzēt jauniešus, kuri nāk uz vakariem jau no pirmās sezonas. Vēl lielāks prieks par tiem, kuri nav kristieši, prieks, ka šī ir vieta, kur viņi uzzina par Dievu.

Gribam iedrošināt jauniešus arī citās pilsētās nebaidīties rīkot regulārus pasākumus, jo jauniešiem ir vajadzīga vieta, kur nedēļas skrējienā, pārdzīvojumos un aizņemtībā pabūt ar draugiem, dzirdēt to, cik Dievs ir labs!

IEVA:

“Ja nu kāds jaunietis vēl šaubās par to, vai nākt uz jauniešu

vakariem, tad noteikti ir jānāk! Brīvā un nepiespiestā atmosfērā mēs mācāmies būt kopā ar Dievu un citus ar citu. Nevaru iedomāties labāku veidu, kā pavadīt otrdienas vakarus. Pievienojies mums!”

UNDĪNE:

“Jauniešu vakari ir lieliska iespēja ikdienas skrējienā sastapt vēl citus savus vienaudžus un ne tikai, kā arī dalīties domās, pārdomās par dzirdēto un vienkārši būt kopā, un piepildīties ar Dieva vārdu.”

DANIELS:

“Draudzīga, nepiespiesta atmosfēra ar dzīvespriecīgiem jauniešiem.”

ELIZABETA:

“Jauniešu vakari ir lieliska iespēja iepazīt jaunas personas ar unikāliem pieredzes stāstiem. Lieliska vieta, kur izpaust savas emocijas. Vieta, kur Tevi uzklausi un pieņems, lai arī cik atšķirīgs Tu būtu. Ēdieni un aktivitātes ir garantētas..., ja vien ieradīsies!”

MŪZIKAS VAKARS "MANA DZIESMA"

Parcēlja Oberte

25. februārī Cēsu draudzes telpas piepildīja mūzikas skaņas un dziesmas, kas skanēja Dievam par godu. Mūsu draudze, tieši tāpat kā citas draudzes, ir uzaugušas mūzikas pavadībā un dziesmu dziedāšanā jau paaudzēm ilgi, tieši tāpēc ikvienam Cēsu draudzes loceklim bija iespēja iesūtīt savas mīlākās dziesmas, kuras pēc tam šajā vakarā kopā ar ciemiņiem varējām izdziedāt. Mūzikas vakarā izskanēja dziesmas gan no "Jaunajām kokļu skaņām", gan no personīgajiem krājumiem.

Starp izpildītājiem nebija tikai Cēsu draudzes locekļi, bet arī ciemiņi no citām draudzēm. Ar muzikālu

izpildījumu mūs priecēja viesi no Rīgas 4. draudzes, Dobeles draudzes un Valmieras draudzes. Daumands Sokolovskis ar ģimeni mūs visus iepriecināja ar savām iemīļotajām dziesmām, kuras zināja daudzi. Vēl ar savu muzikālo piedalīšanos vakaru kuplināja Elina Strance un Dzintars Geide, kuri, muzicējot līdz dziesmām, radīja nelielu sadziedāšanās svētku sajūtu.

Pasākuma gaitā tika iekļauta arī tāda sadaļa kā "Uzmini dziesmu", kur tika nospēlēta daļa no dziesmas vai arī nolasītas dažas rindas no "Jaunajām kokļu skaņām" un pārējiem klātesošajiem bija jāuzmin,

kas šī ir par dziesmu. Uzminot dziesmu, bija iespēja iegūt gardas balviņas, kas mudināja klātesošos vairāk iesaistīties dziesmu minēšanā.

Ikkatra dziesma, kas tika šajā vakarā izdziedāta, tika dziedāta Dievam par godu un radīja prieka sajūtu ikvienam klātesošajam. "Dziediet Tam Kungam slavas dziesmas, jo Viņš ir darījis varenus darbus, lai tas top zināms pa visām zemēm!" (Jes. 12:5) Paldies ikvienam, kas šo vakaru radīja tik piepildītu un patīkamu! Uz tikšanos nākamajā mūzikas vakarā!

ELĪNA STRANCE:

"Man ļoti patika, ka tas bija vairāk nekā muzikāls vakars, kur varējām vienoties dziesmās ļoti patīkamā atmosfērā. Patika, ka bija pārsteiguma momenti, kuri nebija iekļauti programmā, piemēram, "Uzmini dziesmu" un papildu dziesmas nodziedāšana. Tas, kas mūs vienoja, bija pašāvilība uz Dievu, pazīstamu un mīļu dziesmu dziedāšana un, protams, Dieva klātbūtne. Ļoti ceru, ka mums būs vēl šādi pasākumi.

DAUMANDS SOKOLOVSKIS:

"Bija jauks, silts sabata vakars, kad mūzikas mīļotāji pulcējās Cēsu draudzē. Silti bija nevis tāpēc, ka āra būtu tik silts, bet gan tāpēc, ka iekšā valdīja viesmīlīga atmosfēra un bija jūtams, ka gaidāms kaut kas īpašs. Patiešām, tas bija kaut kas īpašs, iespējams tāpēc, ka lielā mērā vakara vadītājs Alvis, pats būdams radošs cilvēks, veidoja tik radošu noskaņu.

Protams, mūziķi bija gatavojušies šai programmai, bet tajā pašā laikā – varbūt ar zināmu pārsteigumu, bet arī ar prieku – viņi piedalījās vadītāja piedāvātajās negaidītajās improvizācijās. Visi klātesošie aizrautīgi dziedāja līdz gan korim, gan ansambļiem.

Muzicēšanas prieku atbalstīja augstais mūziķu līmenis, kas pavadīja šo muzikālo notikumu. Pat tie, kas bija mērojuši tālu ceļu, ne mirkli nenožēloja, ka ieradušies. Ar pārliecību varam teikt, ka ikvienu pārņēma prieka sajūta un pateicība Debesu Tēvam par mūzikas dāvanu, kas sasniedz visapslēptākos dvēseles stūrīšus un dāvā tādu gandarījumu. Kopējā doma bija, ka šādi vakari noteikti ir jāatkārto.

ALVIS ZARIŅŠ:

"Ideja par mūzikas vakaru kādu pus gadu traucēja man dzīvot mierīgi un reizēm mudināja ko uzdziedāt. Bija arī daži kūdītāji, kurus vēlāk piesaistīju šī projekta īstenošanā.

Manu sirdi nesilda iestudēta, akadēmiska, sterila dziedāšana, kaut gan esmu dziedājis vairākos koros un piedalījies tāda veida mūzikas radīšanā. Mani saista izpildījuma radīšana konkrētajā brīdī, tas nozīmē, ka māls ir zināms, bet to mīcām "tiešraidē". Dziesmas izvēlējās Cēsu draudzes māsas un brāļi, kā arī draugi no apkārtējām draudzēm. Izvēlē dominēja "Neej garām", "Tu mani cel", "Mums sirdīs kvēlo", misijas dziesma "Jēzus glābj".

Mūzikas vakars tādā formātā bija eksperiments, par ko arī brīdināju klātesošos un sajutu, ka tas visus iedrošina. Prieks bija redzēt daudz pazīstamu seju, kā arī ciemiņus, kurus redzēju pirmo reizi. Dziesma iepazīstina, dziesma vieno, dziesma aicina satikties no jauna. Liels paldies Dzintaram, Daumandam, Elīnai, Marinai un Olgai, viņi bija instrumentālais pamats un balsts! Paldies Larisai, Elizai un Vladimiram, kuri mūs iepazīstināja ar Elenas Vaitas mīlāko melodiju.

Esmu saņēmis daudzas atsauksmes un ierosinājumus pēc šī notikuma, ir ko pārdomāt. Šoreiz pamatdziedātāji bija Cēsu draudzes koris, paldies viņiem par pacietību un drosmi! Uz rudenī ceru veidot ko līdzīgu, nedaudz savādāku, iesaistot visus klātesošos. Latvijas draudzēm būs jauna grāmata ar daudz skaistām dziesmām. Cerams, ka daļa no rudens dziesmu vakara būs iepazīšanās ar kaut ko jaunu. Domas ir, tās jāaskaņo ar Augstākiem Spēkiem, un tad atliek rīkoties. Tiksimies rudenī!

Ingrīda Markuse

Dace Gorsila

Māte Lipska

Piedodiet CITS CITAM

Krā: Krū, tu izskaties ļoti dusmīgs.
Krū: Es tāds arī esmu!
Krā: Kāpēc tu esi tik pikts?
Krū: Vainīgs ir Fredis! Viņš vienmēr ir vainīgs, bet šoreiz – ļoti!
Krā: Ko viņš tādu ir nodarījis?
Krū: Fredis smējās par mani, kad es netīšām iekritu lielajā oranžās krāsas bundžā!
Krā: Bet tas taču bija ļoti sen!
Krū: Jā, bet šodien viņš to izstāstīja mani un jaunajiem draugiem un pēc tam atkal smējās kā kutināts! Es tādas lietas nepiedodu. Kur mana dzīves piezīmju grāmata? Tur būs sarakstīts viss par Fredi! No šodienas es pierakstīšu visas tās nepiedodamās reizes, kad Fredis ir bijis negants pret mani.
Krā: Krū, bet jūs taču esat draugi! Vai tomēr nebūtu vieglāk piedot un aizmirst?
Krū: Simtiem reižu jau esmu piedēvis. Nu mans mērs ir pilns!
Krā: Kāds tad ir tavš mērs? Cik reizes tu piedod?
Krū: Dažas! Piecas vai, augstākais, sešas! Tagad man jāsarēķina, cik reizes ir atlikušas līdz pilnīgai nepiedošanai. Lai Fredis necer izsprukt sveikā!
Mamma: Krū, Fredis gan tev vienmēr piedod. Toreiz, kad sabēri sniegu viņa zābakos, sabāzi vārdes kabatās, kad smējies par viņa frizūru, kuru viņš pats bija sev izveidojis. Vēl un vēl jūs esat izlīguši un dzīvojuši tālāk kā draugi.
Krū: Tas neskaitās! Es tikai pajokojos. Bet pret Fredi sāksies mana

lielā nepiedošana! Tad viņš redzēs!
Mamma: Pastāstīšu jums kādu stāstu, ko savulaik mana vecvecmāmiņa dzirdēja no savas vecvecmāmiņas, bet tā, savukārt, no tiem ļaudīm, kuri dzīvoja pavisam senos laikos.
 Tajos laikos dzīvoja kāds ķēniņš. Viņš bija ļoti bagāts, bet tam bija arī daudz parādnieku. Kādu dienu tas lika kalpiem atnest parādu grāmatu, lai to pārskatītu.
Krā: Tādu, kā Krū taisās rakstīt?
Mamma: Līdzīgu. Pārskatot šo grāmatu, ķēniņš pamanīja, ka viens no viņa kalpiem ir tam parādā milzīgu naudas summu. Tūkstošiem lielu summu!
Krā: "Sauciet šurp šo parādnieku!" iesaucās ķēniņš.
 Kad šis vīrs ieradās, ķēniņš pavēlēja tam atdot visu parādu. Nelaimīgais metās zemē ķēniņa priekšā un lūdzās: "Lūdzu, lūdzu, apžēlojies par mani! Es tev visu samaksāšu!"
Krā: "Tavs parāds ir tik liels!" dusmīgi sacīja ķēniņš. "Visas savas dzīves laikā tu to nevari samaksāt!"
 Tad ķēniņš pavēlēja pārdot viņa ģimeni par vergiem un lika šim parādniekam visu samaksāt. Nu gan vīrs sāka lūgties pēc žēlastības tik izmisīgi, ka ķēniņam kļuva viņa žēl.
Krā: "Labi, es tev piedodu," viņš teica. "Es atlaižu tev savu parādu."
 Varat iedomāties, cik priecīgs bija šis vīrs? Viņš aizgāja, palēkdamiem aiz laimes!
Krā: "Piedots! Man ir piedots! Esmu laimīgs, laimīgs, laimīgs!" viņš sauca

un tad pēkšņi ieraudzīja savu nabaga kaimiņu. "Paga, paga, šis taču man ir parādā graus! Nu gan viņš dabūs!"
 Un, saķēris kaimiņu aiz mēteļa piedurknes, vīrs dusmīgi uzsauca: "Klau, parādniek, kad atdosi manu naudu? Cik ilgi man vēl būs jāgaida?"
Krā: "Lūdzu, lūdzu, esi pacietīgs ar mani!" tas sāka sirsnīgi lūgties. "Es tev visu, visu nomaksāšu."
Krā: "Neko negribu dzirdēt! Nebūs nekādas piedošanas un gaidīšanas!"
 Un šis vīrs neapžēlojās par savu parādnieku, bet lika to iemest cietumā.
Krā: Ko nu? Izklusās bēdīgi...
Krū: Tas nu gan ir viens negodīgs tipiņš! Man tādi ļoti nepatīk!
Krā: Jā, Krū, labi, ka mums tādi tuvumā nav sastopami, vai ne?
Mamma: Vai gribat dzirdēt, kas notika tālāk? Ķēniņš uzzināja, cik nekrietni bija rīkojies šis vīrs, un kļuva ļoti dusmīgs. Viņš lika atsaukt šo savu parādnieku un sacīja: "Es tev atlaidu tik lielu parādu, kad tu mani lūdzi, es piedevu tev, vai arī tev nevajadzēja apžēloties par savu parādnieku un piedot viņam? Tāpēc, ka tu neparādīji žēlastību un nepiedēvi savam parādniekam, es arī tev nepiedodu un pavēlu visu lielo parādu man atmaksāt!"
Krū: Ļoti pareizi ķēniņš izdarīja! Šādi nepiedēvi ir ļoti nepanesami!
Krā: Vai ne, Krū? Tiesām, nepanesami. Kā tad palika ar tavu nepiedošanas sarakstu Fredim pēc tā visa, ko viņš tev ir piedēvis?
Krū: Jūs ko, gribat mani

salīdzināt ar šo nekrietno vīru?! Es, klausoties šo stāstu, jau sen esmu Fredim visu piedēvis un aizmirsis. Nezinu, par ko jūs tagad runājat. Fredis taču ir mans labākais draugs!
Mamma: Šis stāsts, ko dzirdējāt, ir Dieva mācība cilvēkiem. Ja cilvēki cits citam no sirds nepiedod, neapžēlojas cits par citu, tad arī Debestēvs tiem nepiedos viņu pārkāpumus un grēkus.

Bērni, Jēzus reiz sacīja: "PIEDODIET, TAD JUMS TAPS PIEDOTS", tāpēc neturiet dusmas sirsnīnā, bet piedodiet cits citam! Mācieties no Jēzus, kurš mums vienmēr piedod, kad Viņam lūdzam piedošanu. Jēzus mums uzdāvina Savu piedošanu par visiem mūsu sliktajiem darbiem, samaksādams par tiem ar Savu dzīvību pie krusta. Piedošanai ir liela vērtība un augsta cena. Ja esat to saņēmuši, dalieties ar to!

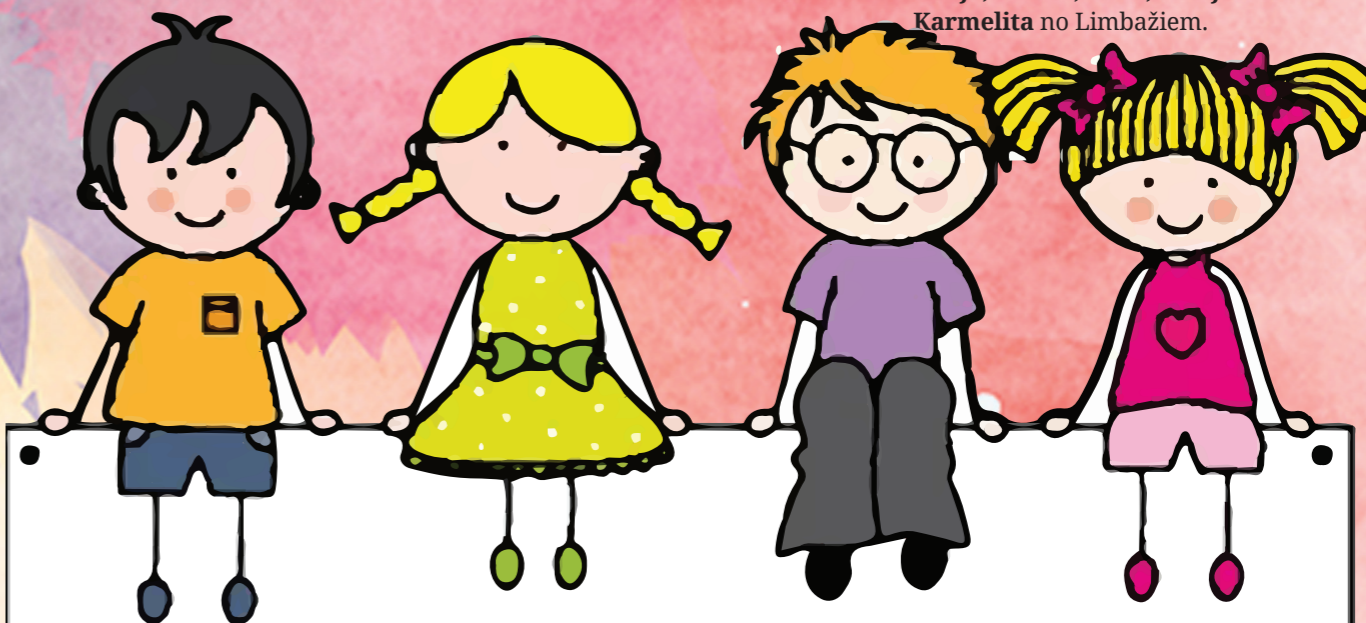
Šo līdzību jūs varat izlasīt savā Bibēlē, **Mateja evaņģēlija 18:23-35**. Par **piedošanu** varat lasīt lieliskas Dieva atziņas arī:
Efeziešiem 4:32;
Mateja ev. 6:12, 15;
Lūkas ev. 6:37;
Kolosiešiem 3:13;
Daniēla 9:9;
Lūkas ev. 17:3, 4; 7:47;
1. Jāņa vēstule 1:9.

Piedalies Konkursā "Pērļu meklētāji!"

Visa informācija vietnē www.adventsti.lv vai pa tālruni 29869979 (Mārietei).

Konkurss "Pērļu meklētāji" balviņas par mārtu saņemš:

Ella no Valmieras, Marija no Ogres, Betija, Ernests, Kristians, Dita, Paula, Elīna, Maija, Kristians, Estere, Aleksis, Liene, Daniels, Rainers, Artūrs, Emīls un Adriāns no Saulkrastiem, Marija, Leila, Stefans, Eliza, Markuss, Edvards un Loreta no Rīgas, Raivo no Kandavas, Johans, Teodors, Alberts un Emilija no Smiltenes, Estere, Terēze, Sofija un Greta no Liepājas, Maria, Mikaelis, Ulla, Jeļisejs, Gabriels, Elizabete, Hugo, Daniels un Pēteris no pirmsskolas "Liesmiņas", Lote, Betija, Nikola, Alise, Adrijana un Karmelita no Limbažiem.

Lai atšifrētu vēstījumu no vēstules Efeziešiem, ieraksti katra zemāk minētā burta blakus esošo kaimiņu no alfabēta. Visprecīzāk derēs kaimiņa burts, kas alfabētā atrodas pa labi no šifrētā burta.

A Ā B C Č D E Ē F G Ģ H I Ī J K Ķ L Ļ M N Ņ O P R S Š T U Ū V Z Ž

Ā D Š D R H D Š B H Š R O P D Š B H Š T Ķ H O M H T M

Z E Ķ R H P Č I F H O H D Č Ņ Č H D Š B H Š R B H Š Ļ J A

P I Č H D Ū R J P H Š Š U Ī T Ļ R H P O H D Č D Ū H R

